Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2015. gada 24. septembrī*

Valsts atbalsts — Apraides sabiedriskie pakalpojumi — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu — Atbalsts, ko īstenojušas Dānijas iestādes Dānijas sabiedrisko pakalpojumu raidorganizācijas TV2/Danmark labā — Publisks finansējums, ko piešķir, lai kompensētu ar sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildi saistītās izmaksas — Atbalsta jēdziens — Spriedums lietā Altmark

Lieta T-674/11

TV2/Danmark A/S , Odense [*Odense*] (Dānija), ko pārstāv *O. Koktvedgaard*, advokāts,

prasītāja,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *C. Vang* un *V. Pasternak Jørgensen*, pārstāvji, vēlāk – *V. Pasternak Jørgensen*, kurai palīdzēja *K. Lundgaard Hansen*, advokāts, un visbeidzot *C. Thorning*, pārstāvis, kam palīdz *K. Lundgaard Hansen* un *R. Holdgaard*, advokāts,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Stromsky*, *C. Støvlbæk* un *U. Nielsen*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Viasat Broadcasting UK Ltd , Vestdreitona [*West Drayton*] (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *S. Kalsmose-Hjelmborg* un *M. Honoré*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2011. gada 20. aprīļa Lēmumu 2011/839/ES par Dānijas īstenotajiem pasākumiem (C 2/03) attiecībā uz *TV2/Danmark* (OV L 340, 1. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents), tiesneši N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] un K. Veters [*C. Wetter*],

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

* Tiesvedības valoda – dāņu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 15. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture un faktiskie apstākļi

1 Šī prasība ir par lūgumu atcelt Komisijas 2011. gada 20. aprīļa Lēmumu 2011/839/ES par Dānijas īstenotajiem pasākumiem (C 2/03) attiecībā uz *TV2/Danmark* (OV L 340, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ciktāl tajā ir konstatēts, ka minētie pasākumi ir valsts atbalsts, vai pakārtoti, ciktāl tajā ir konstatēts, ka daži no šiem pasākumiem ir jauns atbalsts.

2 To ir cēlusi *TV2/Danmark A/S* (turpmāk tekstā – "*TV2 A/S*" vai "prasītāja"), kas ir Dānijas valsts akciju raidsabiedrība. *TV2 A/S* tika izveidota, lai no 2003. gada 1. janvāra grāmatvedības un nodokļu jautājumos aizstātu valsts neatkarīgo uzņēmumu *TV2/Danmark* (turpmāk tekstā –"*TV2*"), kas tika izveidots 1986. gadā ar 1986. gada 4. jūnija *Lov nº 335 om ændring af Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* (Likums par grozījumiem Likumā par apraides pakalpojumiem). *TV2 A/S*, tāpat kā tās priekštece *TV2*, ir otrā sabiedriskās televīzijas raidstacija Dānijā, savukārt pirmā ir *Danmarks Radio* (turpmāk tekstā – "*DR*").

3 *TV2 A/S* uzdevums, tāpat kā iepriekš *TV2* uzdevums, ir veidot un pārraidīt valsts mēroga un reģionālās televīzijas programmas. Šī apraide var notikt, izmantojot radioiekārtas, satelītu vai kabeļu sistēmas. Noteikumus attiecībā uz *TV2 A/S*, iepriekš attiecībā uz *TV2*, sabiedrisko pakalpojumu saistībām nosaka Dānijas kultūras ministrs.

4 Papildus sabiedriskajām raidorganizācijām Dānijas televīzijas tirgū ir arī komerciālas raidorganizācijas. It īpaši runa ir, pirmkārt, par sabiedrību *Viasat Broadcasting UK Ltd* (turpmāk tekstā – "*Viasat*") un, otrkārt, par sabiedrību kopumu, kas sastāv no *SBS TV A/S* un *SBS Danish Television Ltd* (turpmāk tekstā – "*SBS*").

5 *TV2* tika izveidota, izmantojot valsts aizdevumu ar procentiem, un tās darbībai, tāpat kā *DR* gadījumā, bija jātiek finansētai, izmantojot peļņu no licenču maksas, ko maksā visi Dānijas televīzijas skatītāji. Dānijas likumdevējs tomēr nolēma, ka, atšķirībā no *DR*, *TV2* būšot iespēja izmantot arī peļņu no darbības reklāmas jomā.

6 Pamatojoties uz sabiedrības *SBS Broadcasting SA/Tv Danmark* 2000. gada 5. aprīlī iesniegto sūdzību, Eiropas Kopienu Komisijas 2004. gada 19. maija Lēmumā 2006/217/EK par Dānijas īstenotajiem pasākumiem attiecībā uz [*TV2*] (OV 2006, L 85, 1. lpp., labojums OV 2006, L 368, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "*TV2 I* lēmums") tika veikta *TV2* finansēšanas sistēmas pārbaude. Šis lēmums attiecās uz laika posmu no 1995. līdz 2002. gadam un uz turpmāk uzskaitītajiem pasākumiem: ieņēmumi no licenču maksas; *ad hoc* piešķirto summu pārskaitījumi no fondiem, kuriem ir uzticēta *TV2* finansēšana (*Fonds TV2* un *Radiofonden*); atbrīvojums no uzņēmumu ienākuma nodokļa; atbrīvojums no *TV2* dibināšanas kapitāla aizņēmuma procentu likmēm un daļu iemaksām; valsts garantija aizņēmumam uzņēmuma darbības nodrošināšanai, kā arī izdevīgi nosacījumi licenču maksas maksāšanai, ko *TV2* maksā par valsts raidītāja frekvences izmantošanu (turpmāk tekstā visi kopā – "attiecīgie pasākumi"). Visbeidzot Komisijas veiktā izmeklēšana attiecās arī uz *TV2* piešķirtajām tiesībām pārraidīt vietējo frekvenču tīklā un visu kopīgo antenu iekārtu īpašnieku pienākumu raidīt *TV2* sabiedrisko pakalpojumu televīzijas programmas, izmantojot savas iekārtas.

7 Pārbaudījusi attiecīgos pasākumus, Komisija nolēma, ka tie ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta (šobrīd – LESD 107. panta 1. punkts) izpratnē. Tā turklāt šo atbalstu kvalificēja par jaunu atbalstu. No apstrīdētā lēmuma (preambulas 98. un 99. apsvērums) turpretim izriet, ka Komisijas ieskatā *TV2* piešķirtās tiesības pārraidīt vietējo frekvenču tīklā, kā arī visu kopīgo antenu iekārtu īpašnieku pienākums raidīt *TV2* televīzijas programmas nav valsts atbalsts, ciktāl tie nav saistīti ar valsts līdzekļu nodošanu. Komisijas secinājums par attiecīgajiem pasākumiem bija balstīts uz vērtējumu, saskaņā ar kuru *TV2* finansēšanas sistēma, kas bija paredzēta, lai kompensētu tās ar sabiedrisko pakalpojumu saistību nodrošināšanu saistītās izmaksas, nebija atbilstoša otrajam un ceturtajam no četriem nosacījumiem, ko Tiesa bija paredzējusi savā 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, Krājums; turpmāk tekstā – "spriedums *Altmark*" un, runājot par iepriekš minētajiem nosacījumiem, turpmāk tekstā – "*Altmark* nosacījumi", EU:C:2003:415).

8 Komisija turklāt nolēma, ka iepriekš minētais atbalsts, ko Dānijas Karaliste piešķīra *TV2* no 1995. līdz 2002. gadam, bija saderīgs ar iekšējo tirgu atbilstoši EKL 86. panta 2. punktam (šobrīd – LESD 106. panta 2. punkts), izņemot summu 628,2 miljonu Dānijas kronu (DKK) apmērā, kuru tā atzina par pārmērīgu kompensāciju (*TV2 I* lēmuma preambulas 163. apsvērums un lēmuma 1. pants). Tā līdz ar to uzdeva Dānijas Karalistei atgūt no *TV2 A/S*, kas pa to laiku bija aizstājusi *TV2* (skat. iepriekš 2. punktu), šo summu kopā ar procentiem (*TV2 I* lēmuma 2. pants).

9 Tā kā *TV2 I* lēmuma 2. pantā paredzētā atbalsta atgūšana padarīja *TV2 A/S* maksātnespējīgu, Dānijas Karaliste ar 2004. gada 23. jūlija vēstuli paziņoja Komisijai par tās rekapitalizācijas projektu. Šajā projektā, ciktāl tas attiecas uz valsts finansētiem pasākumiem, bija paredzēts, pirmkārt, kapitāla ieguldījums DKK 440 miljonu apmērā un, otrkārt, valsts aizdevuma DKK 394 miljonu apmērā pārvēršana par kapitālu. Ar savu 2004. gada 6. oktobra Lēmumu C(2004) 3632, galīgā redakcija, lietā par valsts atbalstu N 313/2004 par *TV 2 A/S* rekapitalizāciju (OV 2005, C 172, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "rekapitalizācijas lēmums") Komisija secināja, ka abi *TV2 A/S* labā paredzētie pasākumi bija "vajadzīgi, lai atjaunotu kapitālu, kurš *TV2* [*A/S*] pēc tās pārveidošanas par akciju sabiedrību [bija] vajadzīgs, lai izpildītu savu sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu" (rekapitalizācijas lēmuma preambulas 53. apsvērums). Līdz ar to Komisija nolēma, ka visi valsts atbalsta elementi, kas varētu būt saistīti ar paredzēto *TV2 A/S* rekapitalizāciju, ir saderīgi ar iekšējo tirgu atbilstoši EKL 86. panta 2. punktam (rekapitalizācijas lēmuma preambulas 55. apsvērums).

10 Par *TV2 I* lēmumu ir celtas četras prasības atcelt tiesību aktu, ko cēla, pirmkārt, *TV2 A/S* (lieta T-309/04) un Dānijas Karaliste (lieta T-317/04) un, otrkārt, *TV2 A/S* konkurentes – *Viasat* (lieta T-329/04) un *SBS* (lieta T-336/04).

11 Ar 2008. gada 22. oktobra spriedumu *TV2/Danmark* u.c./Komisija (T-309/04, T-317/04, T-329/04 un T-336/04, Krājums; turpmāk tekstā – "spriedums *TV2 I*", EU:T:2008:457) Vispārējā tiesa atcēla *TV2 I* lēmumu. Savā spriedumā Vispārējā tiesa pauda nostāju, ka Komisija bija pamatoti atzinusi, ka *TV2* uzticētais sabiedriskā pakalpojuma uzdevums bija atbilstošs apraides pakalpojuma ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi definīcijai (spriedums *TV2 I*, minēts iepriekš, EU:T:2008:457, 124. punkts). Tomēr tā konstatēja arī vairāku pretlikumību esamību *TV2 I* lēmumā, kas galu galā bija par iemeslu tā atcelšanai.

12 Tādējādi, pirmkārt, pārbaudot, vai *TV2 I* lēmumā paredzētajos pasākumos tika izmantoti valsts līdzekļi, Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisija nebija pamatojusi savu lēmumu attiecībā uz 1995. un 1996. gada ieņēmumu no reklāmas *de facto* uzskatīšanu par valsts līdzekļiem (spriedums *TV2 I*, minēts 11. punktā, EU:T:2008:457, 160.–167. punkts). Otrkārt, Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisijas veiktā pārbaude par atbilstību otrajam un ceturtajam *Altmark* nosacījumam nebija pamatota ar nopietnu analīzi par konkrētajiem juridiskajiem un ekonomiskajiem nosacījumiem, uz kuriem balstoties tika noteikts, kāda summa no licenču maksas tiks nodota *TV2*. Līdz ar to *TV2 I* lēmumā attiecībā uz šo jautājumu trūkst pamatojuma (spriedums *TV2 I*, minēts 11. punktā, EU:T:2008:457, 224.–233. punkts). Treškārt, Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisijas secinājumos, kas attiecas uz atbalsta saderīguma vērtējumu EKL

86. panta 2. punkta izpratnē, it īpaši attiecībā uz pārmērīgas kompensācijas esamību, arī bija pieļauta pamatojuma neesamība. Vispārējās tiesas ieskatā šī pamatojuma neesamība bija izskaidrojama ar to, ka izmeklēšanas laika posmā netika veikta nopietna pārbaude par konkrētajiem juridiskajiem un ekonomiskajiem nosacījumiem, uz kuriem balstoties tika noteikts, kāda summa no licenču maksas pienākas *TV2* (spriedums *TV2 I*, minēts 11. punktā, EU:T:2008:457, 192. un 197.–203. punkts).

13 Par rekapitalizācijas lēmumu tika celtas divas prasības atcelt tiesību aktu, ko cēla *SBS* un *Viasat*. Ar diviem rīkojumiem, kas tika izdoti 2009. gada 24. septembrī, Vispārējā tiesa atzina, ka, ņemot vērā *TV2 I* lēmuma atcelšanu un to, ka starp pienākumu atgūt no šī lēmuma izrietošo atbalstu un rekapitalizācijas lēmumā paredzētajiem pasākumiem pastāv cieša saistība, iepriekš minētās lietas vairs nav jāizskata (rīkojumi, 2009. gada 24. septembris, *SBS TV* un *SBS Danish Television*/Komisija, T-12/05, EU:T:2009:357, un *Viasat Broadcasting UK*/Komisija, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 Pēc *TV2 I* lēmuma atcelšanas Komisija no jauna izvērtēja attiecīgos pasākumus. Šajā gadījumā tā konsultējās ar Dānijas Karalisti un *TV2 A/S* un turklāt saņēma apsvērumus no trešajām personām.

15 Komisija sniedza savas no jauna veiktās attiecīgo pasākumu pārbaudes rezultātus apstrīdētajā lēmumā, par kuru arī tika celta prasība atcelt tiesību aktu, ko cēla *Viasat Broadcasting UK* (lieta T-125/12 *Viasat Broadcasting UK*/Komisija), par kuru Vispārējā tiesa ir lēmusi šodien pasludinātā spriedumā.

16 Apstrīdētais lēmums ir par pasākumiem, kas tika īstenoti attiecībā uz *TV2* laikā no 1995.–2002. gadam. Tomēr Komisija savā analīzē ir ņēmusi vērā arī 2004. gadā īstenotos rekapitalizācijas pasākumus, kas notika pēc *TV2 I* lēmuma pieņemšanas.

17 Apstrīdētajā lēmumā Komisija saglabāja savu nostāju jautājumā par *TV2* labā veikto attiecīgo pasākumu kvalificēšanu par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (apstrīdētā lēmuma preambulas 153. apsvērums). Sākotnēji tā uzskatīja, ka 1995. un 1996. gada ieņēmumi no reklāmas bija valsts līdzekļi (apstrīdētā lēmuma preambulas 90. apsvērums), un vēlāk, pārbaudot to, vai ir pastāvējusi selektīva priekšrocība, tā secināja, ka attiecīgie pasākumi nebija atbilstoši otrajam un ceturtajam *Altmark* nosacījumam (apstrīdētā lēmuma preambulas 153. apsvērums). Savukārt, lai gan *TV2 I* lēmumā tā bija lēmusi, ka DKK 628,2 miljonu summa bija pārmērīga kompensācija, kas nav saderīga ar EKL 86. panta 2. punktu, apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka šī summa bija *TV2 A/S* pašas līdzekļiem piederošs uzkrājums. Apstrīdētā lēmuma rezolutīvajā daļā tā līdz ar to noteica:

“1. pants

Pasākumi, ko Dānija īstenoja par labu [*TV2*] laikposmā no 1995. līdz 2002. gadam licenču maksas līdzekļu un citu pasākumu veidā, kuri aplūkoti šajā lēmumā, ir saderīgi ar iekšējo tirgu [LESD] 106. panta 2. punkta izpratnē.”

18 Visbeidzot ir jānorāda, ka Dānijas Karaliste īstenoja pasākumus, kuru mērķis bija glābt un pārstrukturēt *TV2 A/S*. Tādējādi, pirmkārt, 2008. gada 16. jūnijā tā paziņoja par glābšanas atbalsta projektu, kas bija iecerēts kredītlīnijas veidā *TV2 A/S* labā. Komisija apstiprināja šo atbalstu savā 2008. gada 4. augusta Lēmumā C(2008) 4224, galīgā redakcija, lietā N 287/2008 par glābšanas atbalstu, kas piešķirts *TV2 A/S* (OV 2009, C 9, 1. lpp.). Par Komisijas lēmumu tika celta prasība, ko cēla *Viasat*. Ar 2012. gada 22. marta rīkojumu Vispārējā tiesa, konstatējot, ka ar attiecīgo lēmumu apstiprinātais atbalsts ir ticis pilnībā atmaksāts, nolēma, ka prasība ir zaudējusi priekšmetu un ka lieta vairs nav jāizskata (rīkojums, 2012. gada 22. marts, *Viasat Broadcasting UK*/Komisija, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Otrkārt, 2009. gada 4. februārī Dānijas Karaliste paziņoja Komisijai par *TV2 A/S* pārstrukturēšanas plānu. Savā 2011. gada 20. aprīļa Lēmumā 2012/109/ES par valsts atbalstu C 19/09 (ex N 64/09), ko Dānija paredz *TV2 A/S* pārstrukturēšanai (OV 2012, L 50, 21. lpp.), Komisija uzskatīja, ka šis pārstrukturizācijas plāns bija saderīgs ar iekšējo tirgu LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkta

izpratnē, ar atsevišķiem nosacījumiem, no kuriem viens ir aizliegums nodot minētajā plānā paredzētos atbalsta līdzekļus, ar pamatojumu, ka atbalsta saņēmējas sabiedrības situācija ir uzlabojusies. Par šo lēmumu tika celta prasība atcelt tiesību aktu, ko cēla *Viasat*. Tā kā *Viasat* atteicās no savas prasības, lieta tika izslēgta no Vispārējās tiesas reģistra ar 2012. gada 10. decembra rīkojumu lietā *Viasat Broadcasting UK*/Komisija (T-210/12, EU:T:2012:660).

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

20 *TV2 A/S* cēla šo prasību ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2011. gada 30. decembrī.

21 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 26. martā, Dānijas Karaliste lūdza tai atļaut iestāties šajā lietā *TV2 A/S* prasījumu atbalstam.

22 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 25. aprīlī, *Viasat* lūdza atļauju iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

23 Ar 2012. gada 13. jūlija rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas priekšsēdētājs šos lūgumus apmierināja.

24 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tika iecelts par astotās palātas priekšsēdētāju, kurai līdz ar to tika nodota šīs lietas izskatīšana.

25 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja prasītāju un Dānijas Karalisti iesniegt dokumentus. Lietas dalībnieces šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.

26 Tā kā viens no palātas locekļiem nevarēja piedalīties lietas izskatīšanā, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs, piemērojot Vispārējās tiesas 1991. gada 2. maija Reglamenta 32. panta 3. punktu, lai papildinātu palātu, norīkoja citu tiesnesi.

27 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 15. janvāra tiesas sēdē.

28 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— galvenokārt, atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl Komisija tajā secina, ka attiecīgie pasākumi ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē;

— pakārtoti, atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl Komisija tajā secina, ka:

  — visi attiecīgie pasākumi ir jauns atbalsts;

  — ieņēmumi no licenču maksas, kas laikā no 1997. līdz 2002. gadam tika pārskaitīti *TV2* un vēlāk izdalīti reģionālajām *TV2* raidstacijām, ir valsts atbalsts, kas piešķirts *TV2*;

  — ieņēmumi no reklāmas, kas 1995. un 1996. gadā, kā arī *Fonds TV2* slēgšanas laikā 1997. gadā no minētā fonda tika pārskaitīti *TV2*, ir valsts atbalsts, kas piešķirts *TV2*.

29 Dānijas Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— galvenokārt, atcelt apstrīdēto lēmumu atbilstoši prasītājas galvenajam prasījumam;

— pakārtoti, atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl Komisija tajā secina, ka ieņēmumi no reklāmas, kas 1995. un 1996. gadā, kā arī *Fonds TV2* slēgšanas laikā 1997. gadā tika pārskaitīti no minētā fonda uz *TV2*, ir valsts atbalsts, kas piešķirts *TV2*.

30 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31 *Viasat* atbalsta Komisijas prasījumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

32 Komisija neapstrīd šīs prasības pieņemamību. Tomēr atbilstoši lietas apstākļiem šis jautājums ir jāizvērtē, kas, ja pret to nav iebildumu, tiks darīts pēc Vispārējās tiesas iniciatīvas atbilstoši 1991. gada 2. maija Reglamenta 113. pantam.

33 Tā kā prasītāja ir vienīgā apstrīdētajā lēmumā minētā atbalsta saņēmēja, tās tiesības celt prasību ir pierādītas (spriedums, 1980. gada 17. septembris, *Philip Morris Holland*/Komisija, 730/79, Krājums, EU:C:1980:209, 5. punkts).

34 Tomēr ir jāatgādina, ka prasības pieņemamība ir pakārtota arī nosacījumam, ka fiziskā vai juridiskā persona, kura ir tās autors, ir ieinteresēta apstrīdētā tiesību akta atcelšanā. Šai interesei ir jābūt esošai un pastāvošai, kas tiek novērtēts attiecībā uz dienu, kad prasība tiek celta. Šāda interese paredz, ka šī tiesību akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas vai, citiem vārdiem sakot, ka prasības iznākums var sniegt labumu lietas dalībniekam, kurš ir cēlis prasību (skat. spriedumu *TV2 I*, minēts 11. punktā, EU:T:2008:457, 67. un 68. punkts un tajos minētā judikatūra).

35 Šajā lietā rodas jautājums, vai prasītājai ir interese celt prasību, jo apstrīdētajā lēmumā Komisija attiecīgos valsts atbalsta pasākumus ir kvalificējusi par saderīgiem ar iekšējo tirgu un tādējādi nav uzdevusi Dānijas iestādēm atgūt šo atbalstu no prasītājas.

36 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no judikatūras, kas taisīta saistībā ar atbalsta saņēmēja celtām prasībām par tiesību aktu atcelšanu, ko par Komisijas lēmumu, ar kuru attiecīgais atbalsts ir atzīts par pilnībā ar iekšējo tirgu saderīgu vai ar kuru par saderīgu ir atzīts kāds no strīdīgajiem finanšu pasākumiem, ir redzams, ka interese celt prasību var izrietēt no pierādīta riska pastāvēšanas, ka prasītāju tiesisko situāciju var ietekmēt tiesvedības uzsākšana vai arī tiesvedības uzsākšanas risks, kas ir radies un pastāvošs brīdī, kad prasība tiek celta Eiropas Savienības Tiesā (skat. spriedumu *TV2 I*, minēts 11. punktā, EU:T:2008:457, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Līdz šim brīdim judikatūrā ticis uzskatīts, ka risku par tiesvedības uzsākšanu pret kādu prasītāju, kurš ir prettiesiska atbalsta, kas ir saderīgs ar iekšējo tirgu, saņēmējs, atzīst par "pierādītu" vai "radušos un pastāvošu", pirmkārt, ja šāda tiesvedība jau uzsākta valsts tiesā brīdī, kad Vispārējā tiesā tiek celta prasība par tiesību akta atcelšanu (spriedums, 2005. gada 14. aprīlis, *Sniace*/Komisija, T-141/03, Krājums, EU:T:2005:129, 29. un 30. punkts), vai, ja tā tikusi celta valsts tiesā, vēl pirms Vispārējā tiesa ir lēmusi par prasību par tiesību akta atcelšanu (šajā ziņā skat. spriedumu *TV2 I*, minēts 11. punktā, EU:T:2008:457, 79.–81. punkts), un, otrkārt, ja valsts tiesā celtās prasības, uz kuru atsaucas prasītājs,

priekšmets bija atbalsts, uz ko attiecas lēmums, par kura atcelšanu ir celta prasība Vispārējā tiesā (spriedums, 2007. gada 20. septembris, *Salvat père* & *fils* u.c./Komisija, T-136/05, Krājums, EU:T:2007:295, 41.–43. punkts).

38 Šajā gadījumā prasītāja prasības pieteikumā ir norādījusi, ka tās pašreizējā tiesiskā interese celt prasību ir balstīta uz pašu attiecīgo pasākumu kvalificēšanu par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un par jaunu atbalstu Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108. panta] piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 1. panta c) punkta izpratnē. Tā atgādina, ka šāda kvalifikācija to pakļauj attiecīgo pasākumu nepaziņošanas sekām, proti, kā to bija atzinusi Tiesa 2008. gada 12. februāra sprieduma *CELF* un *ministre de la Culture et de la Communication* (C-199/06, Krājums; turpmāk tekstā – "spriedums *CELF*", EU:C:2008:79) 52. un 53. punktā – pienākumam atmaksāt valstij procentus par laika posmu, kurā pastāvēja pārkāpumi, un vajadzības gadījumā pienākumam atlīdzināt zaudējumus, kas atbalsta prettiesiskā rakstura dēļ varēja rasties tās konkurentiem. Tāpat tā norādīja, ka *Viasat* Dānijas tiesā 2006. gadā ir uzsākusi tiesvedību ar mērķi piespriest samaksāt šādus procentus un šādu zaudējumu atlīdzību. Šī tiesvedība esot apturēta, vispirms gaidot Vispārējās tiesas spriedumu *TV2 I*, minēts 11. punktā (EU:T:2008:457) un pēc tam gaidot jauna Komisijas lēmuma pieņemšanu.

39 Tiesas sēdē prasītāja un *Viasat* precizēja, ka prasībā, ko pēdējā minētā bija cēlusi tiesā 2006. gadā, bija vairākas prasījumu daļas. Viena no tām, kas ir vērsta pret prasītāju, ir par procentu maksāšanu attiecībā uz laika posmu, kurā pastāvēja pārkāpumi. Cita, kas ir vērsta pret Dānijas Karalisti, attiecas uz *Viasat* pieprasīto kompensāciju saistībā ar tās ieskatā pārsteidzīgi un pretlikumīgi piešķirto apstrīdētajā lēmumā minēto valsts atbalstu. Prasītāja un *Viasat* turklāt apstiprināja, ka, ciktāl tas attiecās uz divām iepriekš minētajām prasījumu daļām, šīs prasības celšanas brīdī tiesvedība joprojām atradās izskatīšanā un ka attiecīgā tiesa tās izskatīšanu bija apturējusi, gaidot Vispārējās tiesas spriedumu šajā lietā.

40 Ņemot vērā šos elementus, ir jāuzskata, ka prasītāja ir pietiekami pierādījusi, ka šīs prasības celšanas brīdī ir radies un pastāvošs prasības celšanas tiesā risks iepriekš 36. un 37. punktā minētās judikatūras izpratnē.

41 Tātad šī prasība ir pieņemama.

Par lietas būtību

42 Savu prasījumu pamatojumam prasītāja izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais ir saistīts ar galveno prasījuma daļu un trīs pēdējie attiecīgi ir saistīti ar pakārtotā prasījuma trim daļām. Šie pamati ir balstīti uz: pirmais – LESD 107. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu, ciktāl Komisija ir secinājusi, ka attiecīgie pasākumi ir valsts atbalsts; otrais – kļūdu, kas pieļauta, par jaunu atbalstu kvalificējot *TV2* pārskaitītos līdzekļus, kas gūti no licenču maksas, kā arī tai piešķirto atbrīvojumu no uzņēmuma ienākuma nodokļa; trešais – LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu, ciktāl Komisija bija secinājusi, ka līdzekļi no licenču maksām, ko *TV2* pēc tam pārskaitīja savām reģionālajām raidstacijām, ir valsts atbalsts, kas piešķirts *TV2*, un ceturtais – kļūdu tiesību piemērošanā, ciktāl Komisija bija uzskatījusi, ka ieņēmumi no reklāmas, kas *TV2* tika pārskaitīti ar *Fonds TV2* starpniecību, ir valsts atbalsts.

43 Ar pirmo, trešo un ceturto pamatu tiek apšaubīta attiecīgo pasākumu kvalificēšana par valsts atbalstu. Ar otro pamatu tiek daļēji apšaubīta attiecīgo pasākumu kvalificēšana par jaunu atbalstu. Prasītāja īpaši apstrīd to, ka par jaunu atbalstu ir tikuši kvalificēti ieņēmumi no licenču maksas un atbrīvojums no uzņēmumu ienākuma nodokļa. Ciktāl, pasākumus kvalificējot par jaunu atbalstu, tiek prezumēts, ka minētie pasākumi ir valsts atbalsts, otrais pamats tiks pārbaudīts pēdējais – pēc to pamatu pamatotības analīzes veikšanas, ar kuriem prasītāja apšauba pašu valsts atbalsta esamību.

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu, ciktāl Komisija ir secinājusi, ka attiecīgie pasākumi ir valsts atbalsts

44 Savā pirmajā pamatā prasītāja, ko atbalsta Dānijas Karaliste, būtībā norāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, attiecīgos pasākumus kvalificējot par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta, kā tas interpretēts spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), izpratnē.

45 Ņemot vērā prasītājas un Dānijas Karalistes argumentāciju, ir jāuzskata, ka aplūkojamajam pamatam ir četras daļas, no kurām pirmā ir par LESD 107. panta 1. punkta, kā tas interpretēts spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), kļūdainu interpretāciju. Otrā daļa ir par tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu. Trešā un ceturtā daļa ir par kļūdainu sprieduma *Altmark*, attiecīgi, otrā un ceturtā nosacījuma piemērošanu.

46 Pirms sākt šo četru daļu pārbaudi, ir jāatgādina, ka kvalificēšana par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē paredz atbilstību vienlaicīgi četriem nosacījumiem, proti, ka pastāv valsts intervence vai valsts līdzekļu izmantošana, ka šī intervence varētu ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, ka tā piešķir priekšrocību tās saņēmējam un ka ar to tiek kropļota konkurence vai tiek radīti tās kropļošanas draudi (spriedums *Altmark*, minēts 7. punktā, EU:C:2003:415, 75. punkts).

47 No iepriekš 46. punktā atgādinātās definīcijas izriet, ka viens no nosacījumiem, kas raksturo valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē ir saņēmējam piešķirtas priekšrocības pastāvēšana. Šajā ziņā spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), Tiesa atzina, ka, ciktāl valsts intervence ir jāuzskata par kompensāciju, kas ir atlīdzība par pakalpojumiem, kurus sniedz uzņēmumi saņēmēji, lai izpildītu sabiedrisko pakalpojumu saistības, – to nevar uzskatīt par tādu, kas tās saņēmējam piešķirtu priekšrocību, kas to nostāda konkurences ziņā labvēlīgākā pozīcijā attiecībā pret uzņēmumiem, kas ir tā konkurenti. Šāda intervence tātad neatbilst vienam no valsts atbalsta pastāvēšanas neatņemamiem nosacījumiem, un tādējādi uz to nav attiecināms LESD 107. panta 1. punkts (spriedums, 2013. gada 8. maijs, *Libert* u.c., C-197/11 un C-203/11, Krājums, EU:C:2013:288, 84. punkts).

48 Tomēr Tiesa noformulēja četrus nosacījumus, kādiem ir jāatbilst kompensācijai, kuru maksā par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu, lai konkrētā gadījumā varētu uzskatīt, ka tās saņēmējam netiek piešķirta priekšrocība, un tādējādi varētu izvairīties no tās kvalificēšanas par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumu *Altmark*, minēts 7. punktā, EU:C:2003:415, 87.–94. punkts).

49 *Altmark* nosacījumi ir šādi: pirmkārt, uzņēmumam, kas ir kompensācijas saņēmējs, ir tiešām jābūt pilnvarotam izpildīt sabiedrisko pakalpojumu saistības un šīm saistībām ir jābūt skaidri definētām. Otrkārt, parametriem, uz kuru pamata tiek aprēķināta kompensācija, ir jābūt objektīvā un pārskatāmā veidā iepriekš noteiktiem. Treškārt, kompensācija nedrīkst pārsniegt summu, kas ir vajadzīga, lai segtu visas vai daļu no izmaksām, kas radušās, izpildot sabiedrisko pakalpojumu saistības, ņemot vērā ar to saistītos ienākumus, kā arī saprātīgu peļņu par šo saistību izpildi. Ceturtkārt, ja uzņēmums, kas ir pilnvarots izpildīt sabiedrisko pakalpojumu saistības, kādā konkrētā gadījumā nav izvēlēts publiskā iepirkuma procedūrā, kura ļauj izvēlēties pretendentu, kas spēj sniegt sabiedrībai šos pakalpojumus par viszemāko cenu, kompensācijas apmērs ir jānosaka, pamatojoties uz izdevumu analīzi, kuri, lai spētu izpildīt attiecīgās sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, ņemot vērā ar to saistītos ienākumus, kā arī saprātīgu peļņu, rastos tipiskam, labi pārvaldītam uzņēmumam ar adekvātu aprīkojumu.

50 Pirmais šīs prasības pamats galvenokārt attiecas uz otrā un ceturtā *Altmark* nosacījuma interpretāciju un piemērošanu.

– Par pirmo daļu, kas attiecas uz kļūdainu LESD 107. panta 1. punkta kā tas interpretēts spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), interpretāciju

51 Pirmajā daļā prasītāja, ko atbalsta Dānijas Karaliste, pirmām kārtām, veic vispārēja rakstura piezīmes par sprieduma *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), un *Altmark* nosacījumu interpretāciju. Tā norāda, ka šie nosacījumi ir jāinterpretē, ņemot vērā to kontekstu un to mērķus un tā, lai valsts atbalsta jēdziens netiktu paplašināts, tajā iekļaujot pasākumus, kas nesniedz uzņēmumiem priekšrocības, kas tiem rada izdevīgāku stāvokli attiecībā pret konkurentiem. Trešais no šiem nosacījumiem, saskaņā ar kuru kompensācija nedrīkst pārsniegt summu, kas ir vajadzīga, lai segtu izmaksas, kas radušās, izpildot sabiedrisko pakalpojumu saistības, ņemot vērā ar to saistītos ienākumus, kā arī saprātīgu peļņu par šo saistību izpildi, esot fundamentāls, lai izvērtētu valsts atbalsta pastāvēšanu, un no judikatūras, īpaši no 2008. gada 12. februāra sprieduma *BUPA* u.c./Komisija (T-289/03, Krājums; turpmāk tekstā – "spriedums *BUPA*", EU:T:2008:29), izrietot iespēja atkāpties no pārējo nosacījumu piemērošanas.

52 Ir jāuzskata, ka prasītāja ar šo argumentu būtībā apgalvo, ka, izvērtējot kādu pasākumu saistībā ar LESD 107. panta 1. punktu, kā tas interpretēts spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), Komisijai vispirms ir jāpārbauda, vai pastāv atbilstība trešajam *Altmark* nosacījumam, un, ja tas tā ir, tai esot jāatkāpjas no otrā un ceturtā *Altmark* nosacījuma piemērošanas. Tādējādi šajā gadījumā Komisija esot pārkāpusi LESD 107. panta 1. punktu, jo tā vietā, lai piemērotu spriedumu *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), atbilstoši prasītājas ierosinātajai tiesību piemērošanas metodei, Komisija bija konstatējusi, ka ir jāpiemēro otrais un ceturtais *Altmark* nosacījums, iepriekš nepārbaudot, vai saistībā ar trešo *Altmark* nosacījumu ar attiecīgajiem pasākumiem *TV2* radītā priekšrocība tiešām pārsniedza summu, kas bija vajadzīga, lai segtu izmaksas, kas radušās, izpildot savas sabiedrisko pakalpojumu saistības.

53 Šī prasītājas argumentu interpretācija ir būtiska, jo šķiet, ka tā sašaurina selektīvas priekšrocības jēdzienu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, to padarot par pārmērīgas kompensācijas jēdzienu vai, citiem vārdiem sakot, par kompensāciju, kas pārsniedz summu, kas ir vajadzīga, lai segtu izmaksas, kas ir radušās, izpildot sabiedrisko pakalpojumu saistības trešā *Altmark* nosacījuma izpratnē. Līdz ar to saskaņā ar šādu viedokli, ja nepastāv pārmērīga kompensācija, tad nepastāv arī selektīva priekšrocība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un pasākumu nevar kvalificēt par valsts atbalstu.

54 Šajā ziņā, pirmkārt, pietiek ar atgādinājumu, ka, atbildot uz argumentiem, kas ir līdzīgi tiem, ko ir izvirzījusi prasītāja, balstoties uz trešā *Altmark* nosacījuma pārsvaru, Vispārējā tiesa jau ir spriedusi, ka no sprieduma *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), viennozīmīgā teksta izriet, ka visu četru tajā noteikto nosacījumu mērķis ir attiecīgā pasākuma kvalificēšana par valsts atbalstu un precīzāk priekšrocības pastāvēšanas noteikšana. Valsts intervence, kas neatbilst vienam vai vairākiem no minētajiem nosacījumiem, tādējādi būtu jāuzskata par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (skat. spriedumu, 2010. gada 16. decembris, Nīderlande un *NOS*/Komisija, T-231/06 un T-237/06, Krājums, EU:T:2010:525, 128., 145. un 146. punkts un tajos minētā judikatūra; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 2009. gada 6. oktobris, *FAB*/Komisija, T-8/06, EU:T:2009:386, 65. punkts).

55 Turklāt, tā kā runa ir konkrēti par attiecībām starp trešo un otro *Altmark* nosacījumu, šķiet neiespējami konstatēt, vai kompensācija, kas piešķirta saņēmējam uzņēmumam, kuram ir uzticēts sabiedriskā pakalpojuma uzdevums, nepārsniedz summu, kas ir vajadzīga, lai segtu visas izmaksas vai daļu no tām, kas radušās, izpildot sabiedrisko pakalpojumu saistības, ņemot vērā ar to saistītos ienākumus, kā arī saprātīgu peļņu par šo saistību izpildi, iepriekš nezinot, pēc kādiem parametriem tika noteikta šīs kompensācijas summa, kas ir tieši otrā *Altmark* nosacījuma priekšmets.

56 Līdz ar to pretēji prasītājas apgalvotajam, ir jābūt atbilstībai visiem *Altmark* nosacījumiem, lai uz valsts intervenci nevarētu attiecināt LESD 107. panta 1. punktu.

57 Otrkārt, prasītāja arī nevar pamatoti atsaukties uz spriedumu *BUPA*, minēts 51. punktā (EU:T:2008:29), lai pierādītu savu argumentu, saskaņā ar kuru esot iespējams atkāpties no atsevišķiem *Altmark* nosacījumiem. Ir jāatgādina, ka šajā spriedumā Vispārējā tiesa pārbaudīja, vai ir spēkā esošs Komisijas lēmums, kurā tā saistībā ar EKL 87. panta 1. punktu vērtēja Īrijas privātās veselības apdrošināšanas tirgū spēkā esošo risku izlīdzināšanas sistēmu (turpmāk tekstā – "*RES*"). Privātās veselības apdrošināšanas sistēma Īrijā būtībā balstījās uz pienākumu nodrošināt ikvienai personai brīvu pievienošanos neatkarīgi no tās vecuma, dzimuma un veselības stāvokļa un apdrošinātājiem noteiktu kopēju cenu politiku, kas paredz noteikt vienādu apdrošināšanas prēmiju visiem apdrošinātajiem par viena un tā paša veida produktu neatkarīgi no viņu veselības stāvokļa. Šādos apstākļos *RES* paredzēja, pirmkārt, maksājumu valsts iestādei *Health Insurance Authority* (Veselības apdrošināšanas iestāde, turpmāk tekstā – "*HIA*"), ko iemaksā apdrošinātāji, kuru riska profils ir izdevīgāks nekā vidējais riska profils tirgū, un, otrkārt, atbilstošu maksājumu, ko *HIA* izmaksā apdrošinātājiem, kuru riska profils nav tik drošs kā vidējais riska profils tirgū. Šie maksājumi tiek veikti, izmantojot šim nolūkam īpaši izveidotu fondu, ko pārvalda *HIA*. Izveidojot šādu solidaritātes sistēmu apdrošinātāju starpā, *RES* mērķis bija nodrošināt Īrijas privātās veselības apdrošināšanas tirgus stabilitāti un neitralizēt riska profilu atšķirību starp apdrošinātājiem, lai izvairītos no tā, ka apdrošinātāji, izmantojot selektīvas mārketinga stratēģijas, vēršas pie patērētājiem, kas ir pazemināta riska grupā. Komisija izvērtēja šo sistēmu, pamatojoties uz sūdzību, ko bija iesniedzis kāds apdrošinātājs, kurš sava drošākā riska profila dēļ veica lielākus maksājumus nekā citi apdrošinātāji. Pēc *RES* pārbaudīšanas Komisija atzina, ka tā paredzēja maksājumus, kuru apmērs ir ierobežots līdz minimālajām summām, kas vajadzīgas, lai atlīdzinātu saņēmējiem apdrošinātājiem par viņu vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes saistībām, un līdz ar to neparedzēja valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē (spriedums *BUPA*, minēts 51. punktā, EU:T:2008:29, 27., 37., 41. un 43. pants).

58 Attiecīgi, ņemot vērā iepriekš 57. punktā aprakstītās *RES* īpašās pazīmes, proti, pirmkārt, šīs kompensāciju sistēmas neitralitāti attiecībā uz kompensāciju saņēmēju ienākumiem un peļņu un, otrkārt, pārmērīgo izmaksu īpatnību, kas saistīta ar šo saņēmēju negatīvo riska profilu, Vispārējā tiesa atzina, ka vienu no *Altmark* nosacījumiem, proti, ceturto nosacījumu, šajā gadījumā nevar piemērot šaurā izpratnē (spriedums *BUPA*, minēts 51. punktā, EU:T:2008:29, 246.–248. punkts).

59 Tomēr, pirmkārt, prasītāja nenorāda, ka *TV2* piešķirto kompensāciju raksturo pazīmes, kas ir analoģiskas tām, kādas bija lietā, kurā tika taisīts spriedums *BUPA*, minēts 51. punktā (EU:T:2008:29).

60 Faktiski, lai pamatotu atkāpšanos no *Altmark* nosacījumiem šajā lietā, prasītāja atsaucas tikai uz to, ka apraides sabiedriskie pakalpojumi ir īpašs gadījums. Prasītājas ieskatā šī apraides sabiedrisko pakalpojumu īpašā daba ir saistīta ar grūtībām, kas rodas, lai definētu šo sabiedrisko pakalpojumu. Šajā ziņā tā īpaši atsaucas uz protokolu par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs, kas ir LESD pielikumā (turpmāk tekstā – "Amsterdamas protokols"). Tā apgalvo, ka, pārbaudot *Altmark* nosacījumu piemērojamību, Komisijai bija jāņem vērā tas, ka atbilstoši Amsterdamas protokolam dalībvalstīm ir tiesības plašā un kvalitatīvā veidā noteikt, kas ir apraides sabiedriskā pakalpojuma uzdevumi.

61 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Amsterdamas protokola teksta izriet, ka ar šo tiesību aktu ir paredzēts interpretēt LESD 106. panta 2. punktā paredzēto atkāpi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 10. jūlijs, *TF1* u.c./Komisija, T-520/09, EU:T:2012:352, 94. punkts). Tādējādi tas nav atbilstošs normatīvais akts, lai novērtētu, vai ir piemērojami *Altmark* kritēriji, kuru uzdevums ir noteikt, vai pastāv valsts atbalsts, nevis konstatēt tā saderīgumu ar iekšējo tirgu. Turklāt Vispārējā tiesa jau ir spriedusi, ka nav pieļaujams, ka Amsterdamas protokols izslēdz konkurences tiesību normu piemērošanu un aizliedz Komisijai, pamatojoties uz spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), Tiesas definētajiem kritērijiem, pārbaudīt, vai valsts finansējums sniedz sabiedriskajām raidorganizācijām ekonomisku priekšrocību (spriedums Nīderlande/Komisija, minēts 54. punktā, EU:T:2010:525, 149. punkts).

62 Turklāt, pat ja būtu jāatzīst, ka Amsterdamas protokols ir atbilstošs, lai izvērtētu valsts atbalsta esamību, tas attiektos tikai uz pirmo *Altmark* nosacījumu saistībā ar sabiedrisko pakalpojumu saistību definēšanu. Tomēr šajā lietā netiek apstrīdēts jautājums par atbilstību pirmajam *Altmark* nosacījumam.

63 Otrkārt, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, no sprieduma *BUPA*, minēts 51. punktā (EU:T:2008:29), neizriet, ka Vispārējās tiesas ieskatā būtu iespējams pilnībā izslēgt ceturtā *Altmark* nosacījuma piemērošanu. Pretēji tam, atzīstot, ka, ņemot vērā attiecīgās kompensēšanas sistēmas īpašās pazīmes, šo nosacījumu nevar piemērot šauri, Vispārējā tiesa ir uzsvērusi, ka, neraugoties uz kompensācijas īpašajām pazīmēm, Komisijai bija pienākums pārliecināties, ka tā nebija saistīta ar iespēju atlīdzināt izmaksas, kas varēja rasties tāpēc, ka tās saņēmēju darbība nav bijusi produktīva (spriedums *BUPA*, minēts 51. punktā, EU:T:2008:29, 246. un 249. punkts).

64 Otrām kārtām, prasītāja apgalvo, ka šajā lietā, piemērojot *Altmark* nosacījumus, it īpaši otro un ceturto nosacījumu, Komisija nav ņēmusi vērā faktu, ka šie nosacījumi ir tikuši piemēroti attiecībā uz apstākļiem, kas ir notikuši pirms 7. punktā minētā sprieduma *Altmark* (EU:C:2003:415) taisīšanas. Tomēr no 11. punktā minētā sprieduma *TV2 I* (EU:T:2008:457) 228. un 232. punkta izriet, ka būtu pietiekami, ja tādā gadījumā šie nosacījumi tiktu "būtībā" izpildīti.

65 Pirmkārt, attiecībā uz to vispirms ir jāprecizē, ka sprieduma *TV2 I*, minēts 11. punktā (EU:T:2008:457), 228. punktā Vispārējā tiesa tikai norādīja, vienlaikus uzsverot, ka tās ieskatā tas nav Komisijas kompetences pārkāpums valsts atbalsta jomā, – ka, ņemot vērā informāciju, ko tai ir sniegusi Dānijas Karaliste, nevar izslēgt, ka nosacījumi licenču maksas apmēra, kas pienākas *TV2*, noteikšanai, iespējams, ir objektīvi un pārskatāmi parametri. Vispārējās tiesas ieskatā tātad nevar izslēgt, ka nopietna šo nosacījumu analīze vajadzības gadījumā novestu pie secinājuma, ka Dānijas Karaliste, pat pirms Tiesa pasludināja *Altmark* nosacījumus, būtībā bija nodrošinājusi otrā *Altmark* nosacījuma ievērošanu. Otrkārt, minētā sprieduma 232. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka nav izslēgts, ka nopietna visu nosacījumu, kas pamatoja *TV2* nododamo licenču maksas apmēra noteikšanu izmeklēšanas laika posmā, pārbaude, ko būtu bijis jāveic Komisijai, būtu varējusi novest pie secinājuma, ka Dānijas Karaliste, pat pirms Tiesa definēja *Altmark* nosacījumus, būtībā ir raudzījusies, lai tiktu ievērots ceturtais no šiem nosacījumiem.

66 No sprieduma *TV2 I*, minēts 11. punktā (EU:T:2008:457), 228. un 232. punkta izriet, ka Vispārējās tiesas ieskatā nopietna visu nosacījumu, kas pamatoja *TV2* nododamo licenču maksas apmēra noteikšanu izmeklēšanas laika posmā, pārbaude, kas netika veikta *TV2 I* lēmumā, esot varējusi likt Komisijai secināt, ka šajā gadījumā otrais un ceturtais *Altmark* nosacījums bija izpildīti. Vārds "būtībā" var nozīmēt tikai to, ka Vispārējās tiesas ieskatā, ņemot vērā lietas apstākļus, nevar izslēgt, ka konkrētie otrā un ceturtā *Altmark* nosacījuma mērķi ir tikuši sasniegti. Patiesībā nešķiet loģiski apgalvot, ka ir jāpiemēro *Altmark* nosacījumi, un vienlaikus, izmantojot vārdu "būtībā", vēlēties norādīt, ka pietiktu arī ar to, ka šie nosacījumi būtu izpildīti tikai daļēji.

67 Turklāt prasītāja pati nepaskaidro, ko tā saprot ar otrā un ceturtā *Altmark* nosacījuma piemērošanu "būtībā". Tās argumentāciju var interpretēt tādējādi, ka, tā kā Komisija šos nosacījumus piemēroja apstākļiem, kas ir notikuši pirms sprieduma *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), pasludināšanas, tai būtu bijis jāpiemēro elastīgāka interpretācija, tādējādi pielāgojot šos nosacījumus konkrētajiem lietas apstākļiem.

68 Kad par šo jautājumu prasītāja tika iztaujāta tiesas sēdē, tā atsaucās uz 2012. gada 7. novembra spriedumu *CBI*/Komisija (T-137/10, Krājums, EU:T:2012:584, 85.–89. punkts), no kura izrietot ne tik striktas *Altmark* nosacījumu piemērošanas iespēja, kas ir pielāgota attiecīgās nozares īpatnībām.

69 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka minētajā spriedumā Vispārējā tiesa pārbaudīja tā lēmuma spēkā esamību, kurā Komisija, neuzsākot formālu izmeklēšanas procedūru, bija konstatējusi, ka kompensācijas, kas tika piešķirtas Briseles galvaspilsētas reģiona (Beļģija) vispārējām publiskām slimnīcām, bija ar iekšējo tirgu

saderīgs valsts atbalsts. Šajā ziņā tā norādīja, ka, pat ja *Altmark* nosacījumi attiecas uz visām ekonomikas nozarēm nešķirojot, tos piemērojot, ir jāņem vērā attiecīgās nozares specifika. Tāpat Vispārējā tiesa, šajā saistībā atsaucoties uz spriedumu *BUPA*, minēts 51. punktā (EU:T:2008:29), atgādināja, ka, ņemot vērā sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu atsevišķās nozarēs īpašo raksturu, spriedums *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), ir jāpiemēro elastīgi, atsaucoties uz tajā esošo nosacījumu ideju un mērķi atbilstīgi attiecīgā gadījuma īpatnībām. Visbeidzot Vispārējā tiesa uzskatīja, ka spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), Tiesas izstrādātie kritēriji attiecībā uz darbību transporta nozarē, kas neapstrīdami ir saimnieciska un konkurējoša darbība, nevarēja būt piemērojami tikpat šauri slimnīcu nozarei, kurai, iespējams, nebija šādas konkurences un komerciālās dimensijas (spriedums *CBI*/Komisija, minēts 68. punktā, EU:T:2012:584, 85., 86. un 89. punkts).

70 No šī sprieduma izriet, ka tas, ar ko varētu attaisnot mazāk precīzu *Altmark* nosacījumu piemērošanu šajā konkrētajā gadījumā, ir konkurējošās un komerciālās dimensijas neesamība nozarē, kurā darbojas kompensācijas saņēmējs. Tomēr, pilnībā ņemot vērā apraides sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma specifiku, kas ir uzsvērta Amsterdamas protokolā, nevar atzīt, ka apraides nozare nebūtu apveltīta ar konkurences un komercijas dimensiju. Šajā gadījumā šīs dimensijas pastāvēšana tostarp izpaužas faktā, ka *TV2*, būdama daļēji finansēta no reklāmas ieņēmumiem, darbojās televīzijas reklāmu tirgū. Atšķirībā no lietas, kurā tika taisīts 68. punktā minētais spriedums *CBI*/Komisija (EU:T:2012:584), apstākļiem šīs lietas apstākļi tātad nevar attaisnot mazāk striktu *Altmark* nosacījumu piemērošanu.

71 Katrā ziņā, neraugoties uz tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Komisijai *Altmark* nosacījumus būtu vajadzējis interpretēt plašāk, lai tos pielāgotu lietas apstākļiem, tomēr ir vājš un neprecīzs, ciktāl prasītāja tajā nepaskaidro, kādai tieši būtu jābūt šo divu aplūkojamo nosacījumu pielāgošanai.

72 Turklāt, ja ar šo argumentu būtu jāsaprot secinājums, ka šajā gadījumā divi attiecīgie nosacījumi bija jāuzskata par ievērotiem, tad šīs daļas ietvaros to nebūtu bijis iespējams izvērtēt *in abstacto*, bet tas būtu jāpārbauda turpinājumā trešajā un ceturtajā daļā izvirzīto argumentu kontekstā, kur prasītāja norāda, ka, piemērojot šos abus nosacījumus, ir pieļautas kļūdas.

73 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

– Par otro daļu, kas attiecas uz tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu

74 Šī pamata otrajā daļā prasītāja būtībā apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek pārkāpts tiesiskās noteiktības princips.

75 No argumentiem, kuros prasītāja atsaucas uz tiesiskās noteiktības principu, izriet, ka šī principa pārkāpumam esot divas daļas.

76 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka otrā un ceturtā *Altmark* nosacījuma piemērošana apstākļiem, kas notikuši pirms sprieduma *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), pasludināšanas, ir aplūkojamo nosacījumu piemērošana ar atpakaļejošu spēku. Toties šāda piemērošana ar atpakaļejošu spēku prasītājas ieskatā ir tiesiskās noteiktības principa pārkāpums.

77 Otrkārt, prasītāja norāda, ka šajā gadījumā ir noticis tiesiskās noteiktības principa pārkāpums, it īpaši ņemot vērā faktu, ka *Altmark* nosacījumu piemērošanas dēļ tai varētu nākties maksāt procentus par laika posmu, kurā ir izdarīts pārkāpums, un, iespējams, zaudējumu atlīdzību konkurentiem atbilstoši sprieduma *CELF*, minēts 38. punktā (EU:C:2008:79), 52. un 53. punktam. Šajā ziņā tā precizē, ka tiesiskās noteiktības principam īpaši pretrunā ir tas, ka tai ir jācieš finansiālas sekas, kas ir radušās tāpēc, ka Komisija netika informēta par kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu saistībām, kas tai tika paredzētas ar likumu, ar pamatojumu, ka kompensāciju sistēma tiek uzskatīta par tādu, kas nav pilnībā atbilstoša nosacījumiem, kas tika noformulēti spriedumā, kurš ir taisīts vairāk kā 25 gadus pēc

minētās sistēmas ieviešanas un par kuru iestādēm nebija nekādu iemeslu būt informētām. Prasītājas ieskatā tiesiskās noteiktības principa pārkāpums šajā gadījumā esot vēl jo vairāk acīmredzams, jo ceturtā *Altmark* nosacījuma kontekstā Tiesa ir noteikusi dalībvalstīm jaunu pienākumu rīkoties, proti, pienākumu rīkot publiskā iepirkuma procedūru.

78 Pirmais prasītājas arguments ir līdzīgs argumentācijai, ko tā norādīja šī pamata pirmajā daļā (skat. iepriekš 64. punktu). Tiešām, lai gan šajā pirmajā daļā prasītāja norāda, ka *Altmark* nosacījumu piemērošanai apstākļiem, kas notikuši pirms 7. punktā minētā sprieduma *Altmark* (EU:C:2003:415) taisīšanas, vajadzēja būt "elastīgai", šajā daļā tā norāda, ka tiesiskās noteiktības princips paredz, ka Komisijai bija pilnībā jāizslēdz aplūkojamo nosacījumu piemērošana apstākļiem, kas ir notikuši pirms atbilstošā Tiesas sprieduma taisīšanas.

79 Pirmais arguments ir jānoraida. Vispirms ir jāatgādina, ka spriedums *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), ir spriedums, ko Tiesa ir taisījusi prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā. Tomēr ir jāatgādina, ka Tiesas kompetencē, kas tai ir paredzēta saskaņā ar LESD 267. pantu, ir uzdevums nodrošināt Savienības tiesību, it īpaši tiešās iedarbības tiesību normu, vienveidīgu interpretāciju un piemērošanu valsts tiesās (spriedums, 1980. gada 27. marts, *Denkavit italiana*, 61/79, Krājums, EU:C:1980:100, 15. punkts) un ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru spriedumam, kas ir taisīts, pamatojoties uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ir nevis galīgs spēks, bet tikai deklaratīvs spēks, kā rezultātā tā sekas parasti stājas spēkā dienā, kad ir stājusies spēkā arī interpretētā tiesību norma (skat. spriedumu, 2011. gada 8. septembris, *Q-Beef* un *Bosschaert*, C-89/10 un C-96/10, Krājums, EU:C:2011:555, 48. punkts un tajā minētā judikatūra). Protams, Tiesa izņēmuma kārtā var, piemērojot Savienības tiesību sistēmai raksturīgo vispārējo tiesiskās noteiktības principu un lai izvairītos no būtiskiem traucējumiem, ierobežot sava sprieduma iedarbību laikā un šādi liegt jebkurai ieinteresētai personai atsaukties uz tās interpretēto tiesību normu, lai apstrīdētu labticīgi nodibinātas tiesiskās attiecības (šajā ziņā skat. spriedumu *Denkavit italiana*, minēts iepriekš, EU:C:1980:100, 17. punkts, un spriedumu, 2013. gada 19. decembris, *Association Vent De Colère*! u.c., C-262/12, Krājums, EU:C:2013:851, 39. un 40. punkts). Tomēr, kā jau tika norādīts spriedumā *BUPA*, minēts 51. punktā (EU:T:2008:29, 158. un 159. punkts), Tiesa nenolēma piemērot šo ārkārtas pasākumu, pasludinot spriedumu *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415).

80 Līdz ar to, pretēji prasītājas apgalvojumiem, otrā un ceturtā *Altmark* nosacījuma piemērošanu nevar izslēgt ar pamatojumu, ka šie nosacījumi šajā gadījumā tika piemēroti lietas apstākļiem, kas ir notikuši, pirms tika pasludināts spriedums, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415).

81 Ar savu otro argumentu prasītāja, šķiet, apgalvo, ka šajā gadījumā ir pārkāpts tiesiskās noteiktības princips, it īpaši ņemot vērā smagās finansiālās sekas, kādas tai rada tas, ka atbilstoši *Altmark* nosacījumiem par valsts atbalstu tika kvalificēti attiecīgie pasākumi, kas tika ieviesti ilgi pirms sprieduma *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), pasludināšanas.

82 Šādam argumentam arī nevar piekrist. Faktiski no judikatūras izriet, ka nepaziņota pasākuma saņēmējam radušās finansiālās sekas nav apstāklis, kas attiecībā uz vispārējo tiesiskās noteiktības principu attaisno iedarbības laikā ierobežojumu spriedumam, ar ko Tiesa ir interpretējusi LESD 107. panta 1. punktu tādā izpratnē, ka attiecīgais pasākums izrādās valsts atbalsts (šajā ziņā skat. spriedumu *Association Vent De Colère*! u.c., minēts 79. punktā, EU:C:2013:851, 40.–42. punkts un tajos minētā judikatūra). No tā izriet, ka prasītāja nevar atsaukties uz negatīvām finansiālām sekām, ko tai izraisījusi *Altmark* nosacījumu piemērošana attiecīgajiem pasākumiem un šo pasākumu kvalificēšana par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta, kā tas interpretēts spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), izpratnē, lai tiesiskās noteiktības principa vārdā lūgtu nepiemērot šos nosacījumus attiecīgajā gadījumā.

83 Turklāt ir jākonstatē, ka ar saviem argumentiem prasītāja faktiski necenšas apstrīdēt pašu *Altmark* nosacījumu piemērošanu ar atpakaļejošu spēku kā tādu, bet sekas, kas izriet no sprieduma *CELF*, minēts 38. punktā (EU:C:2008:79). Šīs prasības mērķis, kas turklāt pamato prasītājas interesi celt

prasību, faktiski ir izvairīšanās no iespējamās procentu par laika posmu, kurā ir izdarīts pārkāpums, maksāšanas sprieduma *CELF*, minēts 38. punktā (EU:C:2008:79), izpratnē, pirmkārt, apstrīdot attiecīgo pasākumu kvalificēšanu par valsts atbalstu (pirmais, trešais un ceturtais pamats) un, otrkārt, apstrīdot to kvalificēšanu par jaunu atbalstu (otrais pamats).

84 Tomēr jautājumu par to, vai tiesiskās noteiktības principam ir atbilstoši uzlikt pienākumu saņēmējam atmaksāt to naudas summu, kas faktisko apstākļu norises laikā tika uzskatīta par kompensāciju, kas piešķirta par sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma izpildi, kas tiek darīts, vienlaicīgi un ar atpakaļejošu spēku piemērojot divus spriedumus par LESD 107. panta 1. punkta un 108. panta 3. punkta interpretāciju, kas ir taisīti vairākus gadus pēc šīs kompensācijas izmaksāšanas, – nevar izspriest šajā tiesvedībā, kas attiecas uz Komisijas lēmuma, kurā tā minēto kompensāciju ir kvalificējusi par valsts atbalstu, spēkā esamību. Tas ir jāizvērtē valsts tiesai, vajadzības gadījumā pēc prejudiciāla jautājuma uzdošanas Tiesai, vai lietas apstākļos ir piemērojami spriedumā *CELF*, minēts 38. punktā (EU:C:2008:79), paredzētie noteikumi. Katrā ziņā atbilstoši pašreizējai judikatūrai šo principu piemērošanas sekas nevar attaisnot *Altmark* nosacījumu nepiemērošanu vai to elastīgāku piemērošanu.

85 Visbeidzot, pretēji prasītājas apgalvotajam, Tiesa, ieviesdama ceturto *Altmark* nosacījumu, nav uzlikusi dalībvalstīm jaunu pienākumu rīkoties, kas izpaustos kā publiskā iepirkuma procedūras organizēšana jebkuros apstākļos, lai izvēlētos uzņēmumu, kuram uzdot sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildi. Protams, no šī nosacījuma formulējuma izriet, ka publiskā iepirkuma procedūras, kas ļautu izvēlēties kandidātu, kurš būs spējīgs sniegt šos pakalpojumus sabiedrībai par viszemāko cenu, organizēšana ir veids, kā nodrošināt ceturtā *Altmark* nosacījuma izpildi. Tomēr Tiesa ir definējusi arī citu veidu, kā kontrolēt sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildes efektivitāti. Tā tiešām konstatēja, ka tad, ja netiek organizēta publiskā iepirkuma procedūra, vajadzīgās kompensācijas apjomu var noteikt, pamatojoties uz izdevumiem, kas, lai izpildītu attiecīgās sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, ņemot vērā ar to saistītos ienākumus, kā arī saprātīgu peļņu, rastos tipiskam, labi pārvaldītam uzņēmumam ar adekvātu aprīkojumu.

86 No iepriekš minētā izriet, ka šajā gadījumā tiesiskās noteiktības princips neliedz Komisijai attiecīgos pasākumus kvalificēt par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta, kā tas interpretēts spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), izpratnē.

87 Tādēļ pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida.

– Par trešo daļu, kas attiecas uz *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķināšanas parametru vērtējumu otrā *Altmark* nosacījuma kontekstā

88 Ar šī pamata trešo daļu prasītāja, ko atbalsta Dānijas Karaliste, norāda – pat ja Komisija bija pamatoti uzskatījusi, ka visi *Altmark* nosacījumi ir piemērojami šajā lietā un ka turklāt šie nosacījumi bija piemērojami tieši tā, kā tos ir definējusi Tiesa spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), piemērojot otro no šiem nosacījumiem, Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

89 Prasītāja un Dānijas Karaliste būtībā norāda, ka kritēriji, uz kuru pamata tika veikts *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķins, un parametri, kas tika ievēroti praksē to ieviešanai, bija iepriekš zināmi, objektīvi un pārskatāmi. Praktiski kompensācija esot noteikta kā starpība starp, pirmkārt, līdzekļiem, kas bija jānodod *TV2* rīcībā uz politiska lēmuma pamata (četru gadu vienošanās par plašsaziņas līdzekļiem starp Dānijas valdību un parlamentu), un, otrkārt, aplēsēm par ieņēmumiem no reklāmas un citām darbībām.

90 Precīzāk, pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka otrais *Altmark* nosacījums nav tik būtisks tādā situācijā kā šajā lietā, kurā pakalpojumus, kas ir nepieciešami, lai izpildītu sabiedrisko pakalpojumu saistības, var piedāvāt tikai daži uzņēmumi.

91 Otrkārt, prasītāja norāda, ka paļaušanās uz kompetentajiem politikas veidotājiem attiecībā uz apraides sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu definīcijas noteikšanu, lai noteiktu arī izdevumus, kas ir saistīti ar šī uzdevuma izpildīšanu, ir atbilstoša piemērojamajai judikatūrai un tiesību aktiem.

92 Treškārt, prasītāja un Dānijas Karaliste pārmet Komisijai, ka tā ir tikai apstiprinājusi to, ka Dānijas iestādes nav paziņojušas informāciju, kas attiecas uz kompensācijas aprēķināšanas kritērijiem, nepaskaidrojot, par kuriem no aprēķināšanas parametriem attiecīgā gadījumā varētu būt runa vai kādām pazīmēm būtu jāraksturo Dānijas noteikumi attiecībā uz apraides sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas kompensācijas noteikšanu, lai tie būtu atbilstoši otrajam *Altmark* nosacījumam. Tāpat prasītāja apstiprina, ka Komisija ar saviem argumentiem nepierāda, ka Dānijas noteikumi par apraides sabiedrisko pakalpojumu kompensācijas noteikšanu nebija atbilstoši, lai nepieļautu pārmērīgu kompensāciju.

93 Ceturtkārt, visbeidzot Dānijas Karaliste norāda, ka šajā gadījumā Komisijas sniegtā otrā *Altmark* nosacījuma interpretācija ir kļūdaina, ciktāl tā ir nesaderīga ar pirmo *Altmark* nosacījumu, tā judikatūrā atrodamajā interpretācijā, ar ko dalībvalstīm tiek dota plaša brīvība sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma definēšanai. Turklāt šī interpretācija būtu pārāk plaša un tādējādi radītu sajukumu starp otro, trešo un ceturto *Altmark* nosacījumu. Šie Dānijas Karalistes argumenti pievienojas tiem, ko ir izvirzījusi prasītāja, kura norāda, ka efektivitātes jautājums, ko savos procesuālajos rakstos min Komisija un *Viasat*, var būt atbilstošs, tikai piemērojot ceturto *Altmark* nosacījumu.

94 Apstrīdētajā lēmumā Komisija vispirms ir izklāstījusi *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* (Likums par apraides pakalpojumiem) atbilstošo tiesību normu saturu, kas bija spēkā izmeklēšanas laikā, tādā redakcijā, kā Dānijas iestādes bija norādījušas savā 2003. gada 24. marta vēstulē (apstrīdētā lēmuma preambulas 105. un 106. apsvērums). Tā tostarp norādīja, ka kultūras ministrs noteica *TV2* maksājamo kompensācijas apmēru atbilstīgi plašsaziņas līdzekļu nolīgumam, kas noslēgts ar lielāko daļu Dānijas parlamenta politisko partiju, un ka pārbaudītajā laika posmā bija noslēgti trīs plašsaziņas līdzekļu nolīgumi: plašsaziņas līdzekļu nolīgums par 1994.–1997. gadu, kas noslēgts 1993. gada 16. septembrī, plašsaziņas līdzekļu nolīgums par 1997.–2000. gadu, kas noslēgts 1996. gada 10. maijā, un plašsaziņas līdzekļu nolīgums par 2001.–2004. gadu, kas noslēgts 2000. gada 28. martā. Papildus Komisija norādīja, ka pārbaudītajā laika posmā netika veikts *TV2* piešķirtās kompensācijas pārrēķins, pat ne tad, kad 1999. gadā samazinājās tās ienākumi no reklāmas. Komisija turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 108. apsvērumā norādīja, ka atbilstoši Dānijas iestāžu sniegtajai informācijai *TV2* piešķirtā kompensācija tika noteikta, pirmkārt, pamatojoties uz cenu un algu indeksāciju saskaņā ar *TV2* budžetu un pārskatiem un, otrkārt, uz ekonomikas analīzi. Attiecībā uz šo ekonomikas analīzi Komisija norādīja, ka tā sastāvēja no diviem pētījumiem, ko bija veicis auditoru birojs *KPMG* 1995. un 1999. gadā (turpmāk tekstā – "*KMPG* pētījumi"), kuru mērķis bija pārbaudīt iespējamos reklāmas tirgus attīstības scenārijus atbilstošajiem licenču maksu laika posmiem, lai aplēstu iespējamos *TV2* reklāmas ieņēmumus un šādi nodrošinātu labāku pamatu Dānijas valdības un parlamenta lēmumam par licenču maksas ieņēmumu noteikšanu un sadalīšanu. Komisija savu analīzi apstrīdētā lēmuma preambulas 114.–116. apsvērumā pabeidz ar šādiem vārdiem:

"(114)
Komisija uzskata, ka Dānijas parlamenta iesaistīšanās procesā, kura rezultātā noteica licenču maksu, nodrošināja zināmu pārredzamību un objektivitāti. Turklāt par plašsaziņas līdzekļu nolīgumiem, kuros bija noteiktas licenču maksu summas, kas jāsaņem *TV2*, lēmums tika pieņemts par vairākiem gadiem uz priekšu, un izmeklēšanas periodā *TV2* kompensācija netika vēlāk pārskatīta.

(115)
[Tomēr] *KPMG* [pētījumos] bija prognozēta tikai tā reklāmas ieņēmumu summa, ko *TV2* uzkrāj (t. i., ienākumi). Attiecībā uz izmaksām saistībā ar kompensācijas noteikšanu šajos ekonomikas ziņojumos netika pausta nostāja, un Komisijai šķiet, ka plašsaziņas līdzekļu nolīgumu pamatā bija vienīgi *TV2* iepriekšējo gadu izmaksu indeksācija. Dānijas iestādes patiesi norādīja, ka kompensāciju noteica,

pamatojoties uz cenu un algu indeksāciju saskaņā ar *TV2* budžetu un pārskatiem, kā arī uz ekonomikas analīzēm, kurās novērtēja tikai ienākumus un kuras neattiecās uz 1993. gada 16. septembrī noslēgtajā plašsaziņas līdzekļu nolīgumā ietverto periodu.

(116)
Turklāt nebija nekādu norāžu par to, saskaņā ar kādiem kritērijiem kompensācija aprēķināma. Kompensācijas summa tika noteikta iepriekš, taču *Altmark* 2. kritērijs paredz, ka kompensācijas aprēķināšanas parametriem jābūt iepriekš noteiktiem objektīvā un pārredzamā veidā."

95 No iepriekš 94. punktā minētajiem preambulas apsvērumiem izriet, ka, pārbaudot *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķina kritērijus otrā *Altmark* nosacījuma kontekstā, Komisija ir ievērojusi faktu, ka šīs kompensācijas summa tika noteikta Dānijas parlamenta pārraudzībā un pamatojoties uz *KMPG* pētījumiem, kuru saturu tā bija pārbaudījusi. Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 114. apsvērumā pat bija atzinusi, ka Dānijas parlamenta iesaistīšanās kompensācijas summas noteikšanas procesā ir nodrošinājusi "zināmu pārredzamību un objektivitāti". Papildus no minētā preambulas apsvēruma izriet, ka divi citi elementi, proti, tas, ka plašsaziņas līdzekļu nolīgumi noteica no licencēm gūto ienākumu piešķiršanu *TV2* avansā vairākiem gadiem, kā arī fakts, ka *TV2* kompensācija nav bijusi pārrēķināta pārbaudītajā laika posmā, apstiprināja šo "pārredzamību un objektivitāti".

96 Tomēr Dānijas parlamenta iesaistīšanās, nodrošinot "zināmu pārredzamību un objektivitāti", Komisijas ieskatā nebija pietiekama, lai varētu uzskatīt, ka *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķināšanas parametri bija atbilstoši otrajam *Altmark* nosacījumam. Komisijas secinājuma, saskaņā ar kuru šis nosacījums nebija izpildīts, noteicošais elements, šķiet, ir fakts, ka *KPMG* pētījumi attiecās tikai uz paredzamo *TV2* ieņēmumu no reklāmas apjomu un tajos netika pārbaudīta *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķina "izdevumu" daļa, kuras pamatā esot tikai izdevumi, ka *TV2* faktiski radušies iepriekšējos gados, kas palielināti ar indeksēšanas metodi.

97 Tādējādi Komisijas ieskatā fakts par balstīšanos uz kompensācijas saņēmējas faktiskajiem izdevumiem, lai aprēķinātu šīs kompensācijas summu, nav apmierinošs saistībā ar otro *Altmark* nosacījumu. No tā var secināt, ka Komisijas ieskatā, lai izpildītu otro *Altmark* nosacījumu, kompensācijas aprēķina parametri ir jāformulē tādējādi, lai būtu iespējams ietekmēt vai kontrolēt kompensācijas saņēmēja izdevumu vai izmaksu apmēru. Tādējādi šķiet, ka Komisijas ieskatā otrajā *Altmark* nosacījumā ir ietverts kompensācijas saņēmēja efektivitātes koncepts.

98 Iepriekš 97. punktā izklāstītā apstrīdētā lēmuma interpretācija ir apstiprināta Komisijas atbildē uz prasītājas argumentiem. Tiešām iebildumu rakstā Komisija apstiprina, ka prasītājas apsvērumi ir balstīti tikai uz likumdevējas varas suverenitāti un ka tajā tādējādi nav ņemtas vērā kompensācijas aprēķina tehniskās pazīmes. Tā papildina, ka, ja piekrītam šādam atzinumam, lai būtu izpildīts otrais *Altmark* nosacījums, pietiktu ar to, ka dalībvalsts ir iepriekš noteikusi kompensācijas apmēru, lai vai kāds tas arī būtu. Tomēr Komisijas ieskatā šis nosacījums paredz, ka izvēlētajam aprēķina parametram ir jābūt tādam, kas nepieļauj pārmērīgu kompensāciju un nodrošina sabiedrisko pakalpojumu efektivitāti. Tāpat Komisija apstiprina – ja tiek pieņemts, ka *TV2* ir vienīgais uzņēmums, kas spēj nodrošināt attiecīgā sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu, tādēļ nemazinās vajadzība izvairīties no pārmērīgas kompensācijas un nodrošināt šo sabiedrisko pakalpojumu efektivitāti, lai izvairītos no tā, ka *TV2* piešķirtās kompensācijas tiktu kvalificētas kā valsts atbalsts.

99 Ir jākonstatē, ka otrā *Altmark* nosacījuma koncepcija, kas izriet no apstrīdētā lēmuma un ir interpretēta, ņemot vērā iebildumu rakstu, ir kļūdaina.

100 Tiešām, ciktāl *Altmark* nosacījumi attiecas uz vienu no četriem elementiem, kas veido valsts atbalsta jēdzienu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, proti, saņēmējam piešķirta priekšrocība (skat. iepriekš 46.–49. punktu), visu šo nosacījumu kopīgais mērķis ir pārbaudīt, vai kādā kompensācijā, kas piešķirta

kādam uzņēmumam sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma izpildei, ir vai nav ietverta ekonomiska priekšrocība, kas varētu nostādīt šo uzņēmumu izdevīgākā stāvoklī attiecībā pret konkurējošiem uzņēmumiem.

101 Pat ja tos visus vieno šis kopīgais mērķis, katram no *Altmark* nosacījumiem ir sava un no pārējiem neatkarīga loma.

102 Otrais *Altmark* nosacījums, kā tas ir formulēts sprieduma *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), 90. punktā, paredz, ka parametriem, uz kuriem pamatojoties aprēķina kompensāciju, jābūt iepriekš noteiktiem objektīvā un pārskatāmā veidā, lai novērstu situāciju, ka tā rada ekonomisku priekšrocību par labu saņēmējam uzņēmumam salīdzinājumā ar konkurentu uzņēmumiem.

103 Šī nosacījuma saturs ir definēts iepriekš 102. punktā minētā teikuma pirmajā daļā. No tā izriet, ka ar otro *Altmark* nosacījumu tiek paredzētas trīs prasības, kas attiecas uz kompensācijas aprēķina parametriem, lai nodrošinātu, ka šis aprēķins ir ticams un Komisija to var pārbaudīt. Šīs prasības paredz, ka kompensācijas aprēķināšanas parametriem ir jābūt iepriekš noteiktiem, ievērojot pārredzamu procedūru, un ka tiem būtībā ir jābūt objektīviem. No sprieduma *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), nekādā veidā neizriet, ka, ievērojot tajā pausto otro nosacījumu, kompensācijas aprēķināšanas parametriem būtu jābūt izveidotiem tādējādi, lai ietekmētu vai kontrolētu izdevumus, kas radušies šīs kompensācijas saņēmējam.

104 Šķiet, ka Komisija ar savu otrā *Altmark* nosacījuma interpretāciju uzskata, ka kompensācijas aprēķināšanas parametriem ir jābūt ne vien objektīviem un iepriekš izveidotiem pārredzamas procedūras ietvaros, bet ka tiem papildus ir arī jānodrošina sabiedrisko pakalpojumu vadības efektivitāte. Tomēr šāda interpretācija, kas nav saderīga ar otrā *Altmark* nosacījuma formulējumu, izraisa sajaukšanu starp šajā gadījumā vērtējamo un ceturto nosacījumu.

105 Komisijas atbalstītajai otrā *Altmark* nosacījuma interpretācijai nav pamatojuma nedz judikatūrā, nedz arī teikuma, ar kuru Tiesa ir formulējusi šo nosacījumu, kas ir atkārtots iepriekš 102. punktā, otrajā daļā. Faktiski šīs daļas mērķis ir tikai atgādināt visu *Altmark* nosacījumu kopuma mērķi, nevis iestrādāt otrajā nosacījumā efektivitātes prasību, kas jau ir ceturtajā nosacījumā.

106 Ņemot vērā šos elementus, ir jāuzskata, ka, pieprasot, lai *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķināšanas parametri būtu tādi, kas nodrošina efektīvu *TV2* sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma izpildi, Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tā kā šī kļūda attiecas uz pašu otrā *Altmark* nosacījuma piemērojamības jomu, tā attiecas uz visu *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķināšanas parametru vērtējumu, ko Komisija ir veikusi apstrīdētā lēmuma preambulas 112.–117. apsvērumā.

107 Visbeidzot ir jākonstatē pārmetumu, kurus prasītāja pauž attiecībā uz apstrīdētā lēmuma preambulas 116. apsvērumu, pamatotība. Tiešām, ciktāl apstrīdētā lēmuma preambulas 112.–115. apsvērumā Komisija veic kompensācijas aprēķina parametru, kas izklāstīti šī lēmuma preambulas 105.–111. apsvērumā, pārbaudi, tās secinājums, kas ir formulēts preambulas 116. apsvērumā, saskaņā ar kuru "nebija nekādu norāžu par to, saskaņā ar kādiem kritērijiem kompensācija aprēķināta", šķiet pretējs pirms tā izdarīšanas veiktajai analīzei vai pat absurds. Komisija šajā preambulas apsvērumā ir vienīgi atkārtojusi otrā *Altmark* nosacījuma saturu, to nesaistot ar tās iepriekšējos apsvērumos formulētajiem konstatējumiem.

108 Tātad ir jākonstatē, ka prasītājas pirmā pamata trešā daļa ir pamatota.

109 Tomēr ir jāatgādina, ka, ciktāl noteikti lēmuma pamati paši par sevi ir juridiski pietiekami šī lēmuma pamatošanai, kļūdas citos šī lēmuma pamatos nekādā veidā neietekmē tā rezolutīvo daļu. Turklāt, ja Komisijas lēmuma rezolutīvā daļa tiek pamatota ar vairākiem argumentācijas pīlāriem, no kuriem katrs atsevišķi ir pietiekams šīs rezolutīvās daļas pamatojumam, šo tiesību aktu principā var atcelt tikai tad, ja katrs no šiem pīlāriem tiek atzīts par prettiesisku. Tādā gadījumā ar kļūdu vai citu nelikumību, kas

ietekmē tikai vienu no pamatojuma pīlāriem, nepietiek, lai pamatotu apskatāmā lēmuma atcelšanu, ja šai kļūdai nevarēja būt izšķiroša ietekme uz iestādes, šī lēmuma autores, pieņemto rezolutīvo daļu (skat. spriedumu, 2005. gada 14. decembris, *General Electric*/Komisija, T-210/01, Krājums, EU:T:2005:456, 42. un 43. punkts un tajos minētā judikatūra, šajā ziņā skat. arī spriedumu, 2010. gada 9. septembris, *Evropaïki Dynamiki*/Komisija, T-387/08, EU:T:2010:377, 59. punkts).

110 Šajā gadījumā, ņemot vērā, ka, pirmkārt, *Altmark* nosacījumi ir kumulatīvi un, otrkārt, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir uzskatījusi, ka, ja jau gan otrais, gan ceturtais nosacījums nebija izpildīts, tad ar to vien, ka apstrīdētā lēmuma daļa, kas attiecas uz otro *Altmark* nosacījumu, ir prettiesiska, nepietiek, lai apmierinātu prasību un atceltu apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā ir konstatēts, ka attiecīgie pasākumi ir valsts atbalsts.

111 Tātad ir jāizvērtē pirmā pamata ceturtā daļa, kas attiecas uz *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķina parametru izvērtēšanu *Altmark* ceturtā nosacījuma kontekstā.

– Par ceturto daļu, kas attiecas uz *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķina parametru izvērtēšanu *Altmark* ceturtā nosacījuma kontekstā

112 Ar pirmā pamata ceturto daļu prasītāja, ko atbalsta Dānijas Karaliste, norāda, analoģiski kā trešajā daļā, ka, pat ja Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka visi spriedumā *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), noformulētie nosacījumi šajā gadījumā bija jāpiemēro un ka turklāt šie nosacījumi ir jāpiemēro precīzi tā, kā tos ir definējusi Tiesa minētajā spriedumā, – Komisija, piemērojot ceturto no šiem nosacījumiem, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

113 Pirmām kārtām, prasītāja apgalvo, ka Komisijas vērtējums ir balstīts uz kļūdainu pieņēmumu, ka attiecīgajā tirgū un attiecīgajā laika posmā bija iespējams identificēt uzņēmumu, kas ir "tipisks, labi pārvaldīts un adekvāti aprīkots", kura izmaksu apmēru būtu bijis iespējams pamatoti salīdzināt ar pašas prasītājas izmaksu apmēru. Prasītāja norāda, ka tāpat kā vispārējā kārtā, arī tādā situācijā kā aplūkojamajā, kad sabiedrisko pakalpojumu uzdevumi tiek uzticēti tikai valsts uzņēmumiem, Dānijā nepastāv attiecīgo pakalpojumu tirgus, nedz, līdz ar to – praktisks atskaites punkts, kas ļautu noteikt vidējās izmaksas, kas attiecināmas uz sabiedrisko pakalpojumu uzdevumiem. Prasītājas viedoklis ir, ka attiecīgos uzdevumus var izpildīt veidā, kas ir dārgāks vai lētāks, atkarībā no kvantitatīvo un kvalitatīvo rādītāju līmeņa, kādu vēlas iestādes, kas nosaka šos uzdevumus un piešķir to izpildei vajadzīgos līdzekļus. Tomēr tās ieskatā nevar sniegt objektīvu atbildi uz tādu jautājumu kā, piemēram, vai būtu vairāk vai mazāk efektīvi likt uzsvaru drīzāk uz Dānijas teātra izrāžu, nevis ziņu raidījumu pārraidīšanu, ņemot vērā atšķirības, kādas tas rada attiecībā uz izmaksām.

114 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka gadījumā, ja uzņēmums, kuram ir uzdota sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma izpilde, nav izvēlēts publiskā iepirkuma procedūrā, varētu rasties praktiska rakstura grūtības *Altmark* ceturtā nosacījuma piemērošanā. Pirmkārt, uzņēmuma, kas ir "labi pārvaldīts un adekvāti aprīkots", jēdziena lietojums noteikti paredz, ka iestādei, kas to piemēro, noteikti ir plaša rīcības brīvība. Otrkārt, divu uzņēmumu salīdzināšana, no kuriem viens ir publisks un ir pilnvarots veikt sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu, bet otrs ir privāts un brīvs no šāda uzdevuma, nav vienkārša, ņemot vērā it īpaši faktu, ka uzņēmums, kurš ir pilnvarots veikt sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu, ir pakļauts atsevišķām īpašām kvalitātes prasībām. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija, šķiet, pati atzīst *TV2* un ar to konkurējošo uzņēmumu salīdzināšanas radītās grūtības, īpaši apstrīdētā lēmuma preambulas 242. apsvērumā atzīdama, ka operatoru situācija Dānijas tirgū nav tik līdzīga, lai varētu veikt pamatrādītāju tiešu salīdzinājumu, pamatojoties uz grāmatvedības datiem.

115 Tomēr, neraugoties uz grūtībām, kas ir saistītas ar ceturtā *Altmark* nosacījuma piemērošanu gadījumā, kad, kā tas ir šajā lietā, uzņēmums, kuram ir uzliktas sabiedrisko pakalpojumu saistības, nav ticis izvēlēts publiskā iepirkuma procedūrā, prasītājas argumentācija ir jānoraida.

116 Tiešām, ja nav notikusi publiskā iepirkuma procedūra, kas ļauj izvēlēties kandidātu, kurš ir spējīgs izpildīt sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu par vismazākajām izmaksām, piešķirtajai kompensācijai ir jābūt noteiktai, kā atskaites punktu ņemot tipisku, labi pārvaldītu un adekvāti ar vajadzīgajiem līdzekļiem aprīkotu uzņēmumu. Šāda uzņēmuma meklēšanas mērķis ir optimizēt kompensācijas apjomu, kas uzskatāms par vajadzīgu, lai izpildītu sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu, un izvairīties no tā, ka neefektīva uzņēmuma augstās izmaksas tiktu ņemtas par atskaites punktu šīs kompensācijas apmēra aprēķināšanai. Ja netiek veikta nekāda kompensācijas apmēra optimizācija, tiešām nevar izslēgt, ka šī kompensācija ietver ekonomisku priekšrocību, kas varētu uzņēmumu, kas ir tās saņēmējs, nostādīt izdevīgākā situācijā attiecībā pret tā konkurentiem.

117 Turklāt, Tiesa, noteikdama ceturto *Altmark* nosacījumu, ir konkrēti norādījusi, ka, lai tas būtu izpildīts gadījumā, kad kompensācijas saņēmējs nav bijis izvēlēts publiskā iepirkuma procedūrā, ir jāizvēlas atsauces uzņēmums, kas nav šis saņēmējs. Tādējādi, lai izpildītu šo nosacījumu, nepietiek, ka dalībvalsts paziņo, ka, ņemot vērā sabiedrisko pakalpojumu uzdevuma specifiku, neesot iespējams tirgū identificēt kompensācijas saņēmējam pielīdzināmu uzņēmumu, pēc kura parauga pēc tam pierādīt, ka pats saņēmēja uzņēmums ir "labi pārvaldīts un ar adekvātu aprīkojumu" šī nosacījuma izpratnē.

118 Prasītājas izvirzītā argumentācija paredz, kā uz to norāda Komisija, ka sabiedrisko raidorganizāciju izmaksas vispār nav iespējams salīdzināt, ņemot vērā īpašo situāciju, kurā ir katra no tām un katrs pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi. Pieņemt šādu argumentu nozīmētu padarīt ceturto *Altmark* nosacījumu bezjēdzīgu.

119 Visbeidzot, jebkurā gadījumā, apraides nozarē lielā mērā privāto un publisko raidorganizāciju izdevumi būtībā ir līdzīgi un var tikt salīdzināti, pat ņemot vērā sabiedriskajiem operatoriem uzliktās sabiedrisko pakalpojumu saistības. Jo, kā privātām raidorganizācijām, tā arī publiskām ir jāsaskaras ar izmaksām, kas saistītas ar intelektuālā īpašuma tiesībām, ražošanas un kopražošanas izmaksām, ar izmaksām, kas veltītas ar ražojumu un projektu attīstīšanu saistītu preču un pakalpojumu iegādei vai ar personāla izmaksām. Turklāt daļa no sabiedrisko raidorganizāciju programmām un ražojumiem būtiski neatšķiras no privāto sabiedrību piedāvājuma, kas vismaz zināmā mērā pieļauj izmaksu salīdzināšanas iespēju. Šajos apstākļos prasītāja nevar aprobežoties ar apgalvojumu, ka nav iespējams identificēt nevienu uzņēmumu, kas ir "tipisks, labi pārvaldīts un adekvāti aprīkots" *Altmark* ceturtā nosacījuma izpratnē, nemaz nemēģināda veikt savu izmaksu salīdzinājumu ar kāda cita uzņēmuma, kas darbojas Dānijas apraides tirgū vai tamlīdzīgā tirgū, izmaksām.

120 Turklāt ar šo argumentu, kas tika norādīts saistībā ar šī pamata ceturto daļu, prasītāja patiesībā tikai uzstāj uz nostāju, ko tā izvirzīja minētā pamata pirmajā daļā, proti, faktu, ka *Altmark* ceturtais nosacījums nebija piemērojams šajā gadījumā. Tomēr šī argumentācija jau ir tikusi noraidīta kā nepamatota.

121 Pirmais arguments, ko prasītāja izvirzīja saistībā ar pirmā pamata ceturto daļu, tātad ir jānoraida.

122 Otrām kārtām, prasītāja apgalvo, ka jebkurā gadījumā *Altmark* ceturtais nosacījums būtībā bija izpildīts, ciktāl attiecīgajā laika posmā *TV2* tika pakļauta ikgadējai iestāžu veiktai pārbaudei, ko tostarp veica *Rigsrevisionen* (Dānijas Valsts revīzijas birojs) – ar mērķi pārbaudīt, vai šis uzņēmums bija labi un efektīvi pārvaldīts un vai tā izmaksu līmenis bija atbilstošs prasībām, kādām ir jāatbilst uzņēmumiem, kas ir efektīvi pārvaldīti un adekvāti aprīkoti.

123 Atbildot uz prasītājas argumentiem, Komisija apgalvo, ka Dānijas Karaliste nav pierādījusi atbilstību ceturtajam *Altmark* nosacījumam, lai gan tai bija pienākums veikt šo pierādīšanu. Komisijas ieskatā dokumentos, kurus Dānijas Karaliste bija iesniegusi formālās izmeklēšanas procedūras laikā, nebija ietverta nekāda izmaksu analīze, kas rastos tipiskam, labi pārvaldītam un adekvāti aprīkotam uzņēmumam, lai izpildītu attiecīgās sabiedrisko pakalpojumu saistības.

124 Vispirms attiecībā uz pierādīšanas pienākumu, uz ko norādīja Komisija, ir jāatgādina, ka – ja Komisijai ir jāpierāda valsts atbalsta pastāvēšana, attiecīgajai dalībvalstij atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 2. punktam, skatot to kopsakarā ar 2. panta 2. punktu, ir pienākums sniegt Komisijai visu nepieciešamo informāciju, lai tā varētu pieņemt lēmumu par izvērtējamā pasākuma kvalificēšanu un, vajadzības gadījumā, par tā saderību ar iekšējo tirgu.

125 Turklāt no judikatūras, kas attiecas uz *Altmark* pirmo nosacījumu, izriet, ka, ja dalībvalstij ir plaša rīcības brīvība, nosakot, ko tā uzskata par vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumu, tai savukārt ir jāpierāda atbilstība pirmajā *Altmark* nosacījumā paredzētajām prasībām attiecībā uz sabiedrisko pakalpojumu saistību definīciju un faktu, ka kompensācijas saņēmējam patiesi ir tikusi uzdota šo saistību izpilde (spriedums *BUPA*, minēts 51. punktā, EU:T:2008:29, 172. punkts).

126 Šī judikatūra, kas attiecas uz pirmo *Altmark* nosacījumu, ir attiecināma arī uz ceturto *Altmark* nosacījumu, kā rezultātā dalībvalstij, ja nav notikusi publiskā iepirkuma procedūra ar mērķi izvēlēties uzņēmumu, kuram uzticēt attiecīgo sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu, ir jāpierāda, ka šim uzņēmumam piešķirtās kompensācijas apmērs tika noteikts, pamatojoties uz to izdevumu analīzi, kādi, pildot šo uzdevumu, rastos tipiskam uzņēmumam, kas ir labi pārvaldīts un kuram ir piemērots aprīkojums, lai tas varētu nodrošināt attiecīgā sabiedriskā pakalpojuma prasību izpildi. Šādas pierādīšanas neesamības gadījumā nav izslēgts, ka uzņēmumam, kuram uzticēts sabiedrisko pakalpojumu uzdevums, piešķirtā kompensācija ietver kādu valsts atbalsta elementu.

127 Attiecībā uz šādu pierādīšanu šajā gadījumā Komisija savu analīzi bija pastiprināti vērsusi uz *TV2* pārskatu revīziju, ko bija veikusi *Rigsrevisionen*. Šajā ziņā tā apstrīdētā lēmuma preambulas 128.–135. apsvērumā bija norādījusi, ka Dānijas iestāžu ieskatā *Rigsrevisionen* veiktā *TV2* pārbaude sastāvēja ne tikai no administratīvas un finansiālas tās grāmatvedības pārskatu revīzijas, bet attiecās arī uz šī uzņēma efektivitāti. Tomēr Komisija uzskata, ka tas, ka *TV2* pārskati tika pakļauti Dānijas kultūras ministra apstiprināšanai, nav pietiekami, lai pierādītu, ka *TV2* izmaksas atbilst tipiska, labi pārvaldīta uzņēmuma izmaksām. Turpinot Komisija norādīja, ka formālās izmeklēšanas procedūras laikā Dānijas iestādes esot īpaši balstījušās uz *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojumu. Šajā ziņojumā zināmā mērā tika salīdzināta *TV2* produktivitāte un *DR* un ārvalstu sabiedrisko raidorganizāciju, proti, *British Broadcasting Corporation* (*BBC*), *Sveriges Television* (*SVT*) un *Norsk Riksringkasting* (*NRK*), produktivitāte. No šī ziņojuma izrietēja, ka *DR* un *TV2* bija uzlabojušas savu produktivitāti laika posmā no 1990. līdz 1999. gadam un ka *DR* un *TV2* produktivitātes attīstība bija labāka vai pielīdzināma triju attiecīgo sabiedrisko raidorganizāciju produktivitātes attīstībai. Komisija uzskatīja, ka ar šo ziņojumu nepietiek, lai pierādītu *Altmark* ceturtā nosacījuma ievērošanu, īpaši šādu iemeslu dēļ:

— pirmkārt, Komisija apšaubīja, ka izmaksu kontroles pasākumi, kas veikti *a aposteriori*, ir būtiski attiecībā uz ceturto *Altmark* nosacījumu, ja pirms kompensācijas apmēra noteikšanas nav veikta šo izmaksu analīze;

— otrkārt, tā norādīja, ka *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojums tika sagatavots pēc plašsaziņas līdzekļu nolīgumu, ar ko nosaka kompensācijas apmēru (skat. iepriekš 94. punktu), noslēgšanas. Tādējādi tas neatspoguļoja, ka kompensācija būtu noteikta, pamatojoties uz izmaksām, kas būtu radušās tipiskam uzņēmumam, izpildot savas sabiedrisko pakalpojumu saistības;

— treškārt, šis ziņojums attiecās uz salīdzinājumu ar citām sabiedriskām raidorganizācijām, no kurām nevienu nevar uzskatīt par "tipisku" uzņēmumu. Komisija šajā ziņā norādīja, ka no *DR* un *TV2* produktivitātes salīdzinājuma nebija iespējams izdarīt secinājumus attiecībā uz *Altmark* ceturto nosacījumu, ņemot vērā, ka *DR* nevarēja saņemt ieņēmumus no reklāmas un ka tās kompensācija tika noteikta uz tāda paša pamata kā *TV2* kompensācija. Tātad tā nebija atbilstoša tipiskai televīzijas raidorganizācijai. Attiecībā uz salīdzinājumu ar ārvalstu sabiedriskajām raidorganizācijām Komisija konstatēja, ka ziņojumā *TV2* produktivitātes attīstība tika vienīgi salīdzināta ar vienu no citām

sabiedriskajām raidorganizācijām, nepārbaudot efektivitāti kā tādu, nedz izmaksas. Šie dati, Komisijas ieskatā, nebija izšķiroši *Altmark* ceturtā nosacījuma aspektā, jo televīzijas kanāla produktivitātes krišanās var būt saistīta ar neskaitāmiem faktoriem;

— ceturtkārt, Komisija atklāja, ka *Rigsrevisionen* pats savā ziņojumā bija norādījis, ka tas nebija sīkāk izskatījis ārvalstu sabiedrisko raidorganizāciju pārskatus un ka tādējādi esot iespējamas atšķirības starp šo raidorganizāciju darbībām un starp aprēķina metodēm, kas izmantotas atsevišķiem pārskata posteņiem. *Rigsrevisionen* arī norādīja, ka minētā ziņojuma mērķis bija salīdzināt produktivitātes attīstību, nevis produktivitātes līmeni un ka tā neesot dziļāk pētījusi novērotās attīstības iemeslus.

128 Komisija, pamatojoties uz šo apsvērumu kopumu, secināja, ka *Rigsrevisionen* 2000. gadā izveidotais ziņojums neļauj secināt, ka *TV2* izmaksas atbilst tipiska, labi pārvaldīta un atbilstoši aprīkota uzņēmuma izmaksām, kas tam būtu radušās, izpildot savu sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu.

129 Prasītāja, ko atbalsta Dānijas Karaliste, kritizē šo pamatojumu divos aspektos. Pirmkārt, tā izvirza argumentus, kas attiecas uz *Rigsrevisionen* veiktās pārbaudes raksturu, kuri it īpaši attiecas uz apstrīdētā lēmuma preambulas 128. apsvērumu. Otrkārt, tā kritizē Komisijas sniegto *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojuma vērtējumu.

130 Pirms šo argumentu detalizētas izvērtēšanas ir jākonstatē, ka prasītāja ar šiem argumentiem būtībā cenšas pierādīt, ka *TV2* ir uzņēmums, kas ir "labi pārvaldīts un adekvāti aprīkots", ko apstiprinot *Rigsrevisionen* ikgadējās pārbaudes, kurām tā ir pakļauta un kuras ir dokumentētas *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojumā. Prasītāja, tostarp, neapstrīd Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojums tika sagatavots, pamatojoties uz plašsaziņas līdzekļu nolīgumiem, ar ko nosaka kompensācijas apmēru.

131 Šajā ziņā jau iepriekš 117. punktā tika norādīts, ka ar *Altmark* ceturto nosacījumu, kā Tiesa to ir formulējusi savā spriedumā, tiek prasīts, lai gadījumā, kad kompensācijas saņēmējs nav bijis izvēlēts publiskā iepirkuma procedūrā, kompensācijas apjoms tiktu noteikts, pamatojoties uz atsauces uzņēmuma, kas veic darbību normālos tirgus apstākļos un kas nav šis saņēmējs, izmaksu analīzi. Ir jākonstatē, ka Tiesa nekādi nav rosinājusi domāt, ka gadījumā, ja kompensācijas saņēmējs nav bijis izvēlēts publiskā iepirkuma procedūrā, būtu iespējams, lai izpildītu šo nosacījumu, pierādīt, ka saņēmējs pats bija uzņēmums, kas ir "labi pārvaldīts un adekvāti aprīkots".

132 Līdz ar to prasītājas, ko atbalsta Dānijas Karaliste, argumenti kopumā nepierāda, ka Komisija bija pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka ceturtais *Altmark* nosacījums šajā gadījumā nebija izpildīts. Jebkurā gadījumā un pieņemot, kā apgalvo prasītāja, ka *Altmark* ceturtais nosacījums šajā gadījumā bija jāpiemēro pēc būtības vai arī elastīgākā veidā (skat. iepriekš 67.–72. punktu), šie argumenti neiztur arī detalizētāku pārbaudi, kas izklāstīta turpmāk tekstā.

133 Pirmkārt attiecībā uz *Rigsrevisionen* veiktās pārbaudes raksturu prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdās, uzskatot, ka šī pārbaude aprobežojās tikai ar administratīvu un finansiālu grāmatvedības pārskatu revīziju. Komisija esot kļūdaini novērtējusi *Rigsrevisionen* kompetenci un tā lomu Dānijas konstitucionālajā kārtībā. Kā norāda prasītāja, *Rigsrevisionen* katru gadu veic *TV2* grāmatvedības pārskatu revīziju un šajā gadījumā izpēta, vai uzņēmums ir ticis efektīvi pārvaldīts, konkrētāk, vai tas veic efektīvu izmaksu pārvaldību. Turklāt *Rigsrevisionen* ziņojumi esot publiski pieejami dokumenti un tiek iesniegti pārbaudei Dānijas parlamentā un valsts kontrolieriem, kas var ziņot par iespējamām pretlikumībām. Tos tātad nevar vienkārši uzskatīt par dokumentiem, kurus izmanto, lai uz to pamata Dānijas kultūras ministrs apstiprinātu *TV2* finanšu pārskatus. Visbeidzot, prasītājas ieskatā Komisijas apgalvojums, saskaņā ar kuru grāmatvedības pārskatu revīzijas veikšana *a posteriori* nav atbilstoša, to aplūkojot saistībā ar *Altmark* ceturto nosacījumu, ir kļūdains. Tās ieskatā uzņēmuma pārvaldes efektivitātes pārbaudi, pamatojoties uz tā izmaksām, esot iespējams veikt vienīgi *a posteriori*.

134 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 128. apsvērumā Komisija norāda:

"Turklāt Dānija[s Karaliste] apgalvoja, ka saistībā ar regulārām *TV2* pārbaudēm Valsts revīzijas birojs veica finanšu un vadības revīzijas attiecībā uz *TV2* pārskatiem un ka tika piemēroti regulāri kontroles pasākumi, kas aptvēra arī efektivitātes aspektus."

135 Turklāt, atbildot uz šo argumentu, Komisija tajā pašā apsvērumā konstatē:

"[tā] uzskata, ka tas, ka *TV2* pārskati tika iesniegti apstiprināšanai Kultūras ministrijai, nav pietiekami, lai parādītu, ka *TV2* izmaksas atbilst tipiska, labi vadīta uzņēmuma izmaksām."

136 Tādējādi šķiet, ka Komisija nenošķir, pirmkārt, pārbaudi, ko veic neatkarīga administratīva iestāde kā Valsts revīzijas birojs, šajā gadījumā – *Rigsrevisionen*, un, otrkārt, pārbaudi, kuru veic pārraudzības ministrija.

137 Tiesas sēdē iztaujātas par saistību starp pārbaudi, ko veic Dānijas kultūras ministrs, un pārbaudi, kuru veic *Rigsrevisionen*, prasītāja un Dānijas Karaliste precizēja, Komisijai pret to neiebilstot, ka saskaņā ar atbilstošajiem Dānijas tiesību aktiem *TV2* sagatavotie grāmatvedības revīzijas ziņojumi tika iesniegti Dānijas kultūras ministram apstiprināšanai, kurš uz to pamata attiecīgā gadījumā varēja Dānijas parlamentam ierosināt pasākumu piemērošanu.

138 Turklāt tiesas sēdē lietas dalībnieki iesniedza savus apsvērumus par prasītājas un Dānijas Karalistes iesniegtajiem dokumentiem, izpildot procesa organizatorisko pasākumu, proti, likumu *Lov om revision af statens regnskaber* (Likums par valsts kontroli), īpaši tā 3. pantu, kā arī citiem normatīviem aktiem, kuros ir paredzētas *Rigsrevisionen* pilnvaras attiecīgajā laika posmā.

139 No Dānijas Karalistes iesniegtajiem dokumentiem izriet, ka laika posmā no 1995.–2002. gadam *Lov om revision af statens regnskaber* 3. panta redakcija bija šāda:

"Pārbaudes laikā tiek pārbaudīta grāmatvedības datu atbilstība un tas, vai lēmumi, kuru pieņemšana izriet no grāmatvedības pārskatiem, ir atbilstoši piešķirtajām atļaujām, likumiem un citiem noteikumiem, kā arī noslēgtajiem nolīgumiem un parastajai praksei. Turklāt tiek veikta novērtēšanas procedūra, lai noskaidrotu, cik lielā mērā tiek ievērotas labas finanšu pārvaldības intereses, veicot līdzekļu administrēšanu un uzņēmumu, uz kuriem attiecas šie grāmatvedības dati, pārvaldi."

140 Dānijas Karaliste turklāt iesniedza *Lov om revision af statens regnskaber* sagatavošanas darbu tekstu, norādot, ka atbilstoši Dānijas juridiskajām tradīcijām šāda veida tekstiem esot īpaša nozīme. Attiecīgie minēto sagatavošanas darbu noteikumi norāda, ka:

"Saskaņā ar Likuma par valsts kontroli 3. pantu *Rigsrevisionen* veiktajā pārbaudē papildus finansiālajai kontrolei, kas sastāv no grāmatvedības atbilstības pārbaudes un atļauju un noteikumu ievērošanas pārbaudes, ir ietverta arī "[..] novērtēšana, lai noskaidrotu, cik lielā mērā līdzekļu administrēšanā un uzņēmumu, uz kuriem attiecas šī grāmatvedību, vadībā tiek ievērotas labas finanšu pārvaldības intereses", proti, īpaši produktivitātes un efektivitātes pārbaude. Tā kā šāda veida kārtība darbojas tikai daļēji attiecībā uz tirgus apstākļiem, pārvaldes pārbaudi lielā mērā attaisno tirgus mehānismu aizstāšana un to korekcija."

141 Pamatojoties uz to, Dānijas Karaliste secina, ka visu attiecīgo laika posmu *TV2* produktivitāte un efektivitāte tika pastāvīgi kontrolēta. Šī kontrole esot papildināta ar izņēmuma kārtas revīziju, kas veikta saskaņā ar *Lov om revision af statens regnskaber* 17. panta 2. punktu un kuras secinājumi tika noformulēti *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojumā.

142 *Viasat* uz to atbild, ka ikgadējās vadības revīzijas attiecās nevis uz *TV2* produktivitāti un efektivitāti, bet vienīgi uz to, vai tiek izmantoti vadības instrumenti, kas izpaužas kā pārvaldības sistēmas. Vienīgā revīzija, kura tika veikta *TV2* attiecīgajā laika posmā un attiecās uz *TV2* produktivitāti, ir tā, pēc kuras tika taisīts *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojums.

143 No tiesību normām, uz kurām atsaucās Dānijas Karaliste, neapšaubāmi izriet, ka *Rigsrevisionen* veiktās kontroles apjoms pārsniedz vienkāršas administratīvas grāmatvedības pārbaudes apjomu un attiecas uz *TV2* vadības efektivitāti. Tomēr nevar apšaubīt, ka vienīgais Komisijai administratīvās procedūras laikā iesniegtais dokuments, kas izklāsta praktisko šīs iestādes veiktās pārbaudes rezultātu, ir *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojums.

144 Tomēr attiecībā uz šo ziņojumu ir jākonstatē, ka prasītāja tikai konstatē, ka Komisijas izteiktā kritika attiecībā uz šo ziņojumu nav vērā ņemama, ciktāl Komisija pārmet faktu, ka tas ticis taisīts pēc tam, kad ir noslēgti divi plašsaziņas līdzekļu nolīgumi uz četriem gadiem, un tajā nav ietverts salīdzinājums ar "vidējiem televīzijas kanāliem".

145 Šāda argumentācija nav pietiekama, lai apšaubītu Komisijas apstrīdētā lēmuma preambulas 135. apsvērumā konstatēto, saskaņā ar ko *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojums neļauj secināt, ka *TV2* izmaksas atbilst izmaksām, kas rastos tipiskam, labi pārvaldītam uzņēmumam, pildot savas sabiedrisko pakalpojumu saistības. Šis konstatējums ir pamatots ar vairākām Komisijas paustām kritikām attiecībā uz *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojumu (skat. iepriekš 127. punktu), kuras prasītāja nav konkrēti apstrīdējusi. Konkrētāk, prasītāja neapstrīd faktu, ka šī ziņojuma mērķis bija pārbaudīt *DR* un *TV2* produktivitātes attīstību desmit gadu laikā no 1991. līdz 2000. gadam, nevis noteikt šo divu vienību produktivitātes līmeni, nedz faktu, ka šajā ziņojumā netiek analizēti šīs produktivitātes palielināšanās vai samazināšanās cēloņi. Tomēr dati, kas attiecas uz *TV2* produktivitātes attīstību, nerada iespēju izdarīt secinājumus attiecībā uz jautājumu par to, vai tai piešķirtās kompensācijas apjoms bija atbilstošs izmaksām, kas rastos tipiskam, labi pārvaldītam un adekvāti aprīkotam uzņēmumam, lai izpildītu tam uzticētās sabiedrisko pakalpojumu saistības.

146 Prasītāja neapstrīd arī faktu, ka *Rigsrevisionen* 2000. gada ziņojums nav balstīts uz detalizētu ārzemju kanālu grāmatvedību analīzi, un neapstrīd Komisijas secinājumu, kurā tiek apgalvots, ka *TV2* produktivitātes salīdzinājums ar *DR* un ārvalstu televīzijas kanāliem, proti, kanāliem, kuri darbojas netipiskos tirgus apstākļos, nav izšķirošs ceturtā *Altmark* nosacījuma kontekstā.

147 Visbeidzot ir jānorāda, kā to dara *Viasat*, ka attiecīgais ziņojums tika publicēts 2000. gada novembrī, proti, pēc pēdējā četru gadu plašsaziņas līdzekļu nolīguma noslēgšanas (skat. iepriekš 94. punktu). Tādējādi, pat ja šajā ziņojumā tika konstatēts *TV2* produktivitātes pieaugums, šim faktam nevarēja būt ietekmes uz *TV2* piešķirtās kompensācijas apjomu attiecīgajā laika posmā.

148 Ņemot vērā iepriekš minēto ir jāuzskata, ka prasītājas sniegtie argumenti nav pietiekami, lai pierādītu, ka, izvērtējot *TV2* piešķirtās kompensācijas aprēķināšanas veidu, attiecībā uz *Altmark* ceturto nosacījumu Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

149 Kā jau tika uzsvērts, gan no sprieduma *Altmark*, minēts 7. punktā (EU:C:2003:415), gan no vēlāk taisītās judikatūras, kas minēta 54. punktā, izriet, ka nosacījumi, kas tajā tika formulēti, lai pierādītu, ka kompensācija par sabiedrisko pakalpojumu saistībām nerada šīs kompensācijas saņēmējam priekšrocību, ir kumulatīvi. Tā kā nav pierādīts, ka Komisija, konstatējot, ka *TV2* piešķirtās kompensācijas par tai uzdoto sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildi aprēķināšanas veids nebija atbilstošs *Altmark* ceturtajam nosacījumam, būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, ir jākonstatē, ka attiecīgie pasākumi ir radījuši *TV2* priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

150 Līdz ar to ir jānoraida prasītājas pirmā pamata ceturtā daļa.

151 No tā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida, neraugoties uz Komisija pieļauto kļūdu attiecībā uz otrā *Altmark* nosacījuma vērtējumu.

Par trešo pamatu, kas balstīts uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu, ciktāl Komisija uzskatīja, ka līdzekļi no licenču maksām, ko *TV2* pārskaitīja savām reģionālajām raidstacijām, ir valsts atbalsts, kas piešķirts *TV2*

152 Ar savu trešo pamatu, kas izvirzīts pakārtotā prasījuma otrās daļas atbalstam, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir kļūdījusies, ietverdama kompensācijas aprēķinā ieņēmumus no licenču maksām, kas pēc tam, kad tie no *Fonds TV2* tika pārskaitīti *TV2* laikā no 1997. līdz 2002. gadam, no pēdējās minētās tika pārskaitīti tās reģionālajām raidstacijām. Pēc *Fonds TV2*, kuram bija uzticēts pienākums sadalīt ieņēmumus no *DR* ienākošās licenču maksas starp reģionālajām raidstacijām, likvidēšanas 1996. gada beigās likumdevējs šo uzdevumu esot nodevis *TV2*. Prasītāja apgalvo, ka astoņas *TV2* reģionālās raidstacijas esot atsevišķas juridiskas personas, kas ir atbildīgas par savām programmām, un tām ir pašām savi ražojumi, ieņēmumi, izdevumi, valde, grāmatvedība un personāls. Šajā situācijā *TV2* loma esot tikai "maksājumu aģentūra" vai "maksājumu kanāls" un tā neesot guvusi nekādu labumu no šīm raidstacijām pārskaitītajiem ieņēmumiem. Šajā kontekstā *TV2* nevar tikt kvalificēta kā šo ieņēmumu saņēmēja, nedz kā atbildīgā par procentu maksāšanu par šiem ieņēmumiem par laika posmu, kurā bija izdarīti pārkāpumi, 38. punktā minētā sprieduma *CELF* (EU:C:2008:79) izpratnē.

153 Atbildot uz šiem argumentiem, Komisija norāda, ka prasītājas pamats ir apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvēruma kļūdainas interpretācijas rezultāts. No minētā apsvēruma vien izrietot, ka attiecīgās summas tika neitralizētas, aprēķinot pārmērīgu kompensāciju. Šīs summas esot tikušas ietvertas vienlaicīgi ieņēmumos un izdevumos, tādējādi tās nekādi nav ietekmējušas galīgo aprēķinu, kas ir parādīts tabulā Nr. 1, kas redzama apstrīdētajā lēmumā pēc preambulas 195. apsvēruma. Komisija apgalvo arī to, ka tās ieskatā *TV2* nebija reģionālajām raidstacijām izmaksātā atbalsta saņēmēja un nav guvusi nekādu labumu no savas starpnieces lomas. Prasītājai tādējādi nav jāmaksā procenti par šīm summām par laika posmu, kurā tika izdarīts pārkāpums, 38. punktā minētā sprieduma *CELF* (EU:C:2008:79) izpratnē un līdz ar to tai šajā jautājumā neesot intereses celt prasību par tiesību akta atcelšanu.

154 Pēc Komisijas paskaidrojumiem prasītāja savā replikā atzīst, ka tās trešais pamats izriet no kļūdainas attiecīgā preambulas apsvēruma interpretācijas un konstatē, ka šo pamatu var noraidīt kā tādu, kuram nav priekšmeta. Tiesas sēdē prasītāja apgalvoja, ka tās replikā formulētie izteikumi nav jāinterpretē kā viņas atteikšanās no šī pamata. Viņa lūdza Vispārējo tiesu norādīt iemeslu, kura dēļ viņas izpratne par apstrīdēto lēmumu šajā jautājumā bija kļūdaina, un tādējādi noraidīt viņas pamatu kā tādu, kas ir pamatots ar kļūdainu pieņēmumu.

155 Savukārt *Viasat* nepievienojas Komisijas apsvērumiem un apstiprina, ka aplūkojamie ieņēmumi ir valsts atbalsts, kura saņēmēja bija *TV2*, un šajā ziņā aicina iepazīties ar savā replikas rakstā, ko tā bija iesniegusi lietā T-125/12, paustajiem apsvērumiem.

156 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Tiesas statūtu 40. panta ceturtās daļas un 1991. gada 2. maija Reglamenta 116. panta 3. punkta noteikumi, kas nosaka iestāšanās lietā kārtību, neliedz personai, kas iestājas lietā, sniegt argumentus, kas atšķiras no lietas dalībnieka, kuru tā atbalsta, argumentiem, ar nosacījumu, ka tie negroza strīda robežas un ka šīs iestāšanās mērķis joprojām ir šī lietas dalībnieka izvirzīto prasījumu atbalsts (spriedums, 2003. gada 3. aprīlis, *Royal Philips Electronics* /Komisija, T-119/02, Krājums, EU:T:2003:101, 203. un 212. punkts). Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka tāpat kā Komisija arī *Viasat* prasa trešā pamata noraidīšanu. Tā, protams, izvirza argumentus, kas atšķiras no Komisijas izvirzītajiem, bet atbilstoši iepriekš minētajai judikatūrai tas nav aizliegts. Katrā ziņā šīs lietas ietvaros nav jāņem vērā *Viasat* apsvērumi, kas tika izvirzīti lietā T-125/12, uz kuriem tā vērš uzmanību, jo tie ir redzami dokumentā, kas ir piederīgs atsevišķai lietai un kas nav ietverts šobrīd izskatāmās lietas materiālos.

157 Attiecībā uz prasītājas lūgumu noraidīt tās trešo pamatu kā tādu, kas ir pamatots ar kļūdainu pieņēmumu, ir jākonstatē, kā tas tika norādīts iepriekš 154. punktā, ka prasītāja ir atbildējusi noraidoši uz jautājumu, vai tā atsakās no trešā pamata. Šajos apstākļos tās apgalvojumu, saskaņā ar kuru Vispārējai tiesai ir jānoraida šis pamats, norādot iemeslu, kura dēļ tās izpratne attiecībā uz apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvērumu bija kļūdaina, var saprast tikai tādējādi, ka prasītāja uzskata, ka tās trešais pamats ir jānoraida tikai tad, ja Vispārējā tiesa apstiprina Komisijas ieteikto minētā apsvēruma interpretāciju. Savukārt prasītājas apgalvojums nozīmē arī to, ka gadījumā, ja Vispārēja tiesa atzītu, ka attiecīgajam apsvērumam ir tāda nozīme, kas atšķiras no tās, kādu tam piedēvē Komisija, tai būtu jāizvērtē trešais pamats pēc būtības. Tādējādi, pirmām kārtām, ir jāpārbauda, vai apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvēruma interpretācija, ko ir piedāvājusi Komisija, ir pareiza.

158 Apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvērums atrodas šī lēmuma daļā, kas, ņemot vērā LESD 106. panta 2. punktu, attiecas uz novērtējumu par *TV2* piešķirtā atbalsta saderīgumu ar LESD. Tā redakcija ir šāda:

"Jāatzīmē, ka Komisija ir ietvērusi 1997.–2002. gada licenču maksas, ko *TV2* pārskaitīja *TV2* reģionālajām raidstacijām. Komisija uzskata, ka, tā kā šīs summas saņēma *TV2*, kas tās pēc tam pārskaitīja reģionālajām raidstacijām, šīs summas jāietver aprēķinos gan kā ieņēmumi, gan kā izdevumi, un tas faktiski norāda, ka tās neietekmē Komisijas aprēķinu, kas izklāstīts turpmāk."

159 No šī apsvēruma tādējādi izriet, ka līdzekļi, kas pēc tam tika pārskaitīti *TV2* reģionālajām raidstacijām, ir daļa no licenču maksas radītajiem ieņēmumiem, kas tika piešķirti *TV2*. Tomēr, kā izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 74., 101. un 153. apsvēruma, Komisija tos kvalificēja kā valsts atbalsta līdzekļus LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Valsts atbalsts tā definīcijā (skat. iepriekš 46. punktu) paredz saņēmējam piešķirtu priekšrocību. Gadījumā, ja kāda summa tiek izmaksāta pusei, kurai ir pienākums šo summu pilnībā pārskaitīt trešajai personai, principā nevar runāt par šai pusei, kas rīkojas vienīgi kā "maksājumu aģentūra" vai "maksājumu kanāls", piešķirtu priekšrocību. Šādā gadījumā aplūkojamā summa tikai atradusies šīs minētās puses turējumā. Pretējs secinājums ir pieļaujams tikai tad, ja tiek pierādīts, ka šis turējums pats rada attiecīgajai pusei kādu labumu, kura izpausme ir, piemēram, procenti par laika posmu, kad šī summa ir tās rīcībā.

160 Ja, kā to apgalvo prasītāja un Komisija šķietami tam piekrīt, *TV2* reģionālajām raidstacijām pārskaitītie līdzekļi neveidoja *TV2* piešķirtu valsts atbalstu, būtu loģiski sagaidīt, ka Komisija veic īpašu atsauci uz minētajiem līdzekļiem tajā apstrīdētā lēmuma daļā, kas ir veltīta attiecīgo pasākumu kvalificēšanai par valsts atbalstu, lai precizētu, ka šī kvalificēšana neattiecas uz šiem līdzekļiem. Tomēr nekādas norādes ar šādu nozīmi atbilstošajā apstrīdētā lēmuma daļā nav.

161 Tieši pretēji, no preambulas 101. un 153. apsvēruma, kas atrodas tajā apstrīdētā lēmuma daļā, kas ir veltīta attiecīgo pasākumu kvalificēšanai par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, neapšaubāmi izriet, ka Komisijas ieskatā licenču maksas radīto ieņēmumu kopums ir valsts atbalsts, kas piešķirts *TV2*. Apstrīdētā lēmuma preambulas 101. apsvērumā Komisija konstatēja, ka no licenču maksas gūtie ienākumi radīja *TV2* ekonomisku un finansiālu priekšrocību, un apstrīdētā lēmuma preambulas 153. apsvērumā tā secināja, ka visi attiecīgie pasākumi, to skaitā ieņēmumi no licenču maksas, bija valsts atbalsts, kas piešķirts *TV2*.

162 Papildus ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvērums atrodas tajā šī lēmuma daļā, kas ir veltīta *TV2* piešķirtā valsts atbalsta saderīguma ar iekšējo tirgu vērtējumam, ar ko acīmredzami tiek prezumēta atbalsta esamība. Tādējādi šķiet maz ticams, ka šajā apstrīdētā lēmuma daļā esošais apsvērums var tikt interpretēts kā tāds, kas no kvalificēšanas par valsts atbalstu izslēdz kādu daļu no *TV2* saņemtajām naudas summām. Ja šīs summas nebūtu atbalsts, nebūtu nekāda iemesla uz tām atsaukties novērtējumā par attiecīgā atbalsta saderīgumu.

163 Šajos apstākļos apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvēruma interpretācija, kas ir atšķirīga no tās, kādu ierosināja vienlaicīgi gan prasītāja, gan Komisija, ir neizbēgama. Šajā ziņā ir jāņem vērā fakts, ka apstrīdētā lēmuma daļā, kurā ietilpst preambulas 194. apsvērums, bija jautājums par noteikšanu, vai un kādā mērā *TV2* piešķirtais atbalsts bija pārmērīga kompensācija. Tādējādi preambulas 194. apsvērums ir jāsaprot tādējādi, ka Komisija uzskatīja, ka attiecībā uz līdzekļiem, ko *TV2* nodeva reģionālajām raidstacijām, runa nebija par pārmērīgu kompensāciju. Tā līdz ar to šīs summas iekļāva vienlaicīgi gan *TV2* saņemtajos ieņēmumos (kas bija valsts atbalsts), gan *TV2* attaisnotajos izdevumos. Tomēr summas iekļaušana ieņēmumu tabulā, lai pēc tam šo konkrēto summu atņemtu izdevumu tabulā, kā tas ir pamatoti norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvērumā, "neietekmē [..] aprēķinu" par pārmērīgu kompensāciju.

164 Tādējādi ir jāsecina, pretēji tam, ko apgalvo Komisija Vispārējā tiesā, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 194. apsvērumu nevar interpretēt tādējādi, ka līdzekļi, ko *TV2* pārskaitīja reģionālajām raidstacijām, nav atbalsts *TV2* labā.

165 Šajos apstākļos, otrām kārtām ir jāanalizē prasītājas saistībā ar šo pamatu izvirzīto argumentu pamatotība, lai apstrīdētu secinājumu, saskaņā ar kuru minētie līdzekļi esot atbalsts.

166 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no iepriekš 161. un 162. punktā izklāstītajiem apsvērumiem loģiski izriet, ka attiecībā uz līdzekļiem, ko *TV2* pārskaitīja reģionālajām raidstacijām, varētu izvairīties no kvalificēšanas par valsts atbalstu tikai gadījumā, ja runa būtu bijusi par summām, kuras tiek pārskaitītas *TV2* ar vienīgo mērķi pēc tam tās pilnībā pārskaitīt reģionālajām raidstacijām. Šādā gadījumā *TV2* nebūtu cita pienākuma kā vienīgi pārskaitīt reģionālajām raidstacijām summas, kas tai tika iemaksātas ar šādu mērķi, kas loģiski nozīmē, ka gadījumā, ja nekāda summa nebūtu bijusi pārskaitīta *TV2*, tai nebūtu pienākuma neko pārskaitīt reģionālajām raidstacijām. Tikai tad, ja šie nosacījumi būtu izpildīti, būtu iespējams apstiprināt, kā to dara *TV2*, ka tā darbojās tikai kā "maksājumu aģentūra" vai "maksājumu kanāls".

167 Savukārt iepriekš 166. punktā aplūkotais pieņēmums nebūtu pieļaujams, ja izrādītos, ka *TV2* pati bija uzņēmusies maksāšanas saistības attiecībā pret reģionālajām raidstacijām, kuras tai bija jāievēro jebkurā gadījumā, proti, pat gadījumā, ja tā nebūtu saņēmusi nekādus līdzekļus no licenču maksas. Tādā gadījumā summas, ko *TV2* patiesi pārskaitīja reģionālajām raidstacijām, noteikti būtu tai radušās reālās izmaksas un, ja atbalsts, kas atbilst minētajām summām, tai būtu bijis pārskaitīts, lai tai ļautu norēķināties par šīm izmaksām, runa nebūtu par pārmērīgu kompensāciju.

168 Tomēr nekas no prasītājas argumentiem neļauj secināt, ka šajā gadījumā būtu jāpieturas pie iepriekš 166. punktā izteiktās hipotēzes. Pretēji tam, fakti, kas izriet no apstrīdētā lēmuma un no lietas materiāliem, ko prasītāja nav apstrīdējusi, ļauj secināt, ka drīzāk iepriekš 167. punktā izteiktā hipotēze atbilst reāliem faktiskajiem apstākļiem.

169 No *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* 1. panta, 1994. gada 24. jūnija redakcijā, ko prasītāja pievienojusi savam prasības pieteikumam, patiesi izriet, ka audiovizuālo programmu apraides tiesības, kas definētas minētajā likumā, tika piešķirtas, pirmkārt, *DR* un, otrkārt, "*TV2*, kā minēts [šī likuma] 4. nodaļā". Šajā 4. nodaļā atrodas 18. pants, kurā ir noteikts, ka "*TV2* ir neatkarīgs uzņēmums, kura mērķis ir ar neatkarīgām programmām veidot un raidīt valsts mēroga un reģionālos televīzijas raidījumus", un ka "saistībā ar to programmām 21. pantā minētajām *TV2* reģionālajām raidstacijām turklāt ir jāraugās, lai šiem raidījumiem būtu reģionāla ievirze". Minētā 21. panta 1. punktā bija noteikts, ka "drīkst izveidot noteiktu skaitu reģionālo raidstaciju" un ka "katra raidstacija var aptvert viena vai vairāku departamentu teritoriju". Turpmākajos 21. panta punktos tika aprakstīti reģionālo raidstaciju izveidošanas nosacījumi, precizējot, ka reģionālās raidstacijas izveidošanai ir jābūt ministra apstiprinātai.

170 Atbilstošo tiesību normu redakcija, kas izklāstīta iepriekš 169. punktā, bija spēkā līdz grozījumu veikšanas brīdim, kas tika veikti ar 2001. gada 22. marta likumu. Pēc šo grozījumu veikšanas *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* 1. panta redakcija bija šāda "Tiesības pārraidīt audiovizuālās programmas kā paredzēts 2. pantā, ir šādām organizācijām: 1) *DR*, kā minēts 3. nodaļā; 2) *TV2*, kā minēts 3. nodaļā [..]". Šajā 3. nodaļā atradās 21. pants, kas nosaka, ka "*TV2*, papildus tās valsts iestādes nozīmei, veido astoņas reģionālās raidstacijas, kurām ir pievienota reģionālās kopienas padome, kas sastāv no locekļiem, kas pārstāv kultūras, sociālo un reģionālo dzīvi visās tās izpausmēs".

171 No šiem tiesību aktiem izriet, ka, lai veiktu daļu no uzdevuma, ko tai bija uzticējis likumdevējs, proti, reģionālo programmu apraidi, *TV2* bija jāizmanto reģionālo raidstaciju pakalpojumi, par ko kā atlīdzība tai attiecībā pret tām bija jāuzņemas pienākums pārskaitīt piemērotu atlīdzību par šiem pakalpojumiem, kas tām deva iespēju sniegt attiecīgos pakalpojumus. Citiem vārdiem sakot, *TV2* pašai bija jāuzņemas pienākumi attiecībā pret reģionālajām raidstacijām, un tās loma nebija tikai vienkāršs "maksājumu kanāls", lai ieņēmumus no licenču maksas pārskaitītu reģionālajām raidstacijām. Faktam, pieņemot, ka tas ir pierādīts, ka reģionālajām raidstacijām piemīt atsevišķu juridisku personu statuss, kas ir nošķirts no *TV2* statusa, šajā ziņā nav nekādas ietekmes.

172 Pirmkārt, iepriekš minētos apsvērumus apstiprina pēdējie *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* grozījumi, kas tika veikti attiecīgajā laika posmā, tos lasot kopsakarā ar prasītājas argumentiem. Prasītāja apstiprina, ka patiesi tās uzdevums pārdalīt ieņēmumus no licenču maksām bija beidzies kopš 2003. gada, kad *TV2* tika pārveidota par akciju sabiedrību. Tomēr tieši šajā brīdī stājās spēkā *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* grozījumi, pēc kuriem šī likuma 1. panta redakcija bija šāda: "Tiesības pārraidīt tādas audiovizuālās programmas kā 2. pantā minētās ir šādām organizācijām: 1) *DR*, kā minēts 4. nodaļā; 2) *TV2*, kā minēts 6. nodaļā; 3) *TV2* reģionālās raidstacijas, kā minēts 6. [..] nodaļā". Šie grozījumi apstiprina, ka kopš 2003. gada janvāra reģionālas raidstacijas ir nošķirtas no *TV2* un ka tādējādi *TV2* vairs nebija jāuzņemas saistības attiecībā pret šīm raidstacijām.

173 Otrkārt, kad prasītāja par šiem jautājumiem tika iztaujāta tiesas sēdē, tā apstiprināja, ka saistības, kas tai bija līdz 2002. gada beigām, bija tās reģionālo raidstaciju finansēšana, pat gadījumā, kas ir hipotētisks, kad *TV2* nebūtu saņēmusi ieņēmumus no licenču maksas. Tā kā 2003. gadā reģionālās raidstacijas kļuva neatkarīgas no *TV2*, pienākums tās finansēt no ieņēmumiem no licenču maksas izzuda.

174 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, trešais pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, ciktāl Komisija ir uzskatījusi, ka ieņēmumi no reklāmas, kas ar *Fonds TV2* starpniecību tika pārskaitīti *TV2*, ir valsts atbalsts

175 Ar savu ceturto pamatu, kas ir izvirzīts pakārtotā prasījuma trešās daļas pamatojumam, prasītāja pārmet Komisijai kļūdu tiesību piemērošanā, ciktāl tā ir uzskatījusi par valsts atbalstu summas no 1995. un 1996. gada reklāmas ieņēmumiem, kas tai tika pārskaitītas ar *Fonds TV2* starpniecību. Prasītāja apgalvo, ka runa ir par ieņēmumiem, kas gūti tās darbības rezultātā un kurus nevar uzskatīt par valsts atbalstu.

176 Lai labi izprastu konkrēto jautājumu, kas ir šī pamata priekšmets, vispirms ir jānorāda, kā izriet no sprieduma *TV2 I*, minēts 11. punktā (EU:T:2008:457, 160. punkts), ka 1995. un 1996. gadā (un pretēji vēlākā laika posmā notikušajam) *TV2* reklāmas laiku nepārdeva pati *TV2*, bet gan trešā sabiedrība (*TV2 Reklame A/S*) un ieņēmumi no šīs tirdzniecības pēc tam tika nodoti *TV2* ar *Fonds TV2* starpniecību.

177 Vispārējā tiesa savā spriedumā *TV2 I*, minēts 11. punktā (EU:T:2008:457, 162. un 167. punkts), konstatēja, ka Komisija praktiski *TV2 I* lēmumā 1995. un 1996. gada ieņēmumus no reklāmas ir sajaukusi ar licenču maksām un nav izpildījusi savu pamatošanas pienākumu, uzskatīdama *de facto*

par valsts līdzekļiem 1995. un 1996. gada ieņēmums no reklāmas. Vispārējā tiesa tādējādi atzina par pieņemamu pārsūdzību šajā lietā, ciktāl tā attiecas uz 1995. un 1996. gada ieņēmumiem no reklāmas, un *TV2 I* lēmumu atcēla, ciktāl tajā šie ieņēmumi bija ietverti valsts līdzekļos.

178 Pēc šīs atcelšanas Komisijai nācās apstrīdētajā lēmumā no jauna izvērtēt jautājumu par to, vai *TV2* 1995. un 1996. gada ieņēmumiem no reklāmas ir valsts atbalsta raksturs, ko tā darīja šī lēmuma preambulas 75.–90. apsvērumā.

179 Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 77. apsvērumā norādīja, ka tai ir jāpārbauda, vai ieņēmumus no reklāmas par 1995. un 1996. gadu var kvalificēt par valsts līdzekļiem, ņemot vērā 2001. gada 13. marta spriedumu *PreussenElektra* (C-379/98, Krājums, EU:C:2001:160). Tā uzskatīja, ka šajā nolūkā tai ir jāpārbauda, vai šie ieņēmumi no reklāmas tika pakļauti valsts kontrolei.

180 Komisija, pamatojoties Dānijas tiesību aktos paredzēto kārtību šādu ieņēmumu pārvaldībai, secināja, ka tas ir ticis darīts. Tādējādi tā secināja, ka autonoma no *TV2* neatkarīga sabiedrība *TV2 Reklame* tika izveidota, lai pārdotu *TV2* reklāmas laikus. Līgumtiesiskā saikne attiecīgi pastāvēja starp šo sabiedrību un reklāmdevējiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 80. apsvērums).

181 Apstrīdētā lēmuma 81. apsvērumā Komisija norādīja turpmāko:

"Nebija nekāda pienākuma pārskaitīt *TV2 Reklame* ieņēmumus *TV2* fondam. Lēmumu par pārskaitījumu pieņēma Dānijas valsts. Kultūras ministram bija jāpieņem lēmums par *TV2 Reklame* peļņas daļu, kas jāpārskaita *TV2* fondam. Šādu lēmumu pieņēma par vienu vai vairākiem gadiem vienlaikus, saņemot Dānijas parlamenta (parlamenta pastāvīgās Finanšu komitejas) apstiprinājumu. Kultūras ministrs varēja pieņemt lēmumu, ka nepārskaitītā peļņa – saņemot Finanšu komitejas apstiprinājumu – jāizmanto iepriekš izdotas valsts garantijas *TV2 Reklame* segšanai vai kultūras vajadzībām."

182 Zemsvītras piezīmē Nr. 37, uz kuru ir atsauce apstrīdētā lēmuma preambulas 81. apsvērumā, ir minēts *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed* 29. pants redakcijā ar 1994. gada 24. jūnija grozījumiem, lai pamatotu tēzi, saskaņā ar kuru Dānijas kultūras ministrs nolēma, kāda daļa no reklāmas ieņēmumiem tiks pārskaitīta *Fonds TV2*. Šī tiesību norma tostarp paredz, ka "*TV2* fondu finansē arī ar ienākumiem no reklāmas *TV2*" un ka "kultūras ministrs nosaka vienam vai vairākiem gadiem, saņemot parlamenta pastāvīgās Finanšu komitejas apstiprinājumu, *TV2 Reklame A/S* reklāmas ieņēmumu daļu, kas ir jāpārskaita *TV2* fondam".

183 Komisija tomēr apstrīdētā lēmuma preambulas 82. apsvērumā konstatēja, ka "praksē 1995. un 1996. gadā visi *TV2 Reklame* ieņēmumi [kas ir peļņa no reklāmām *TV2*] tika pārskaitīti *TV2* fondam".

184 Komisija pēc tam konstatēja, ka nepastāv nekāds pienākums reizi gadā pārskaitīt līdzekļus no *Fonds TV2* uz *TV2*. Lēmumu par šo pārskaitīšanu esot pieņēmusi Dānijas valsts un praksē *TV2* 1995. un 1996. gadā neesot saņēmusi visus reklāmas ieņēmumus no *Fonds TV2* (apstrīdētā lēmuma preambulas 84. un 85. apsvērums). Turklāt *Fonds TV2* neesot atsevišķas uzskaites par reklāmas ieņēmumiem un licenču maksām un tas uzkrājot ieņēmumus, kas netika pārskaitīti *TV2*. Šie ieņēmumi esot pārskaitīti *TV2*, kad *Fonds TV2* tika slēgts (apstrīdētā lēmuma preambulas 86. apsvērums).

185 Apstrīdētā lēmuma preambulas 87. apsvērumā Komisija noraidīja Dānijas iestāžu argumentu, kuras, pamatojoties uz Dānijas tieslietu ministra 2003. gada 22. novembra vēstuli, norādīja, ka *TV2* ir tiesības uz ieņēmumiem no reklāmas. Ar šo vēstuli tika precizēts, ka *Fonds TV2* ieņēmumus var izmantot tikai *TV2* darbībai. Komisija šajā ziņā norādīja, ka Dānijas tiesību akti neparedzēja nekādu pienākumu pārskaitīt visus reklāmas ieņēmumus *TV2* un ka Dānijas kultūras ministrs izlēma, kāda summa ir jāpārskaita *TV2*.

186 Komisija arī atgādināja, ka *TV2* nebija līgumisku attiecību ar reklāmdevējiem un tā nevarēja ietekmēt reklāmas darbības (apstrīdētā lēmuma preambulas 88. apsvērums. Līdz ar to tā, ņemot vērā visus šos elementus, uzskatīja, ka Dānijas kultūras ministrs kontrolēja *TV2 Reklame* un *Fonds TV2* līdzekļus un ka līdz ar to 1995. un 1996. gada reklāmas ieņēmumi, kas tika pārskaitīti *TV2* ar *TV2 Reklame* un *Fonds TV2* starpniecību, bija valsts līdzekļi (apstrīdētā lēmuma 89. un 90. apsvērums).

187 Prasītāja apstrīd secinājumu, saskaņā ar kuru 1995. un 1996. gada reklāmas ieņēmumi esot valsts līdzekļi. Tā skaidro, ka īpašās institucionālās kartības, kas tika izveidota, lai pārvaldītu *TV2* darbību reklāmas jomā, mērķis bija izvairīties no liekas reklāmdevēju, kas varētu ietekmēt *TV2* redakcionālo neatkarību, interešu ņemšanas vērā. Tieši šī iemesla dēļ attiecības ar reklāmdevējiem esot tikušas uzticētas atsevišķai sabiedrībai, proti, *TV2 Reklame*. Tomēr ir arī skaidrs, ka *TV2 Reklame* nodarbojās tikai ar *TV2* ētera reklāmas laiku pārdošanu reklāmdevējiem. 1995. un 1996. gada reklāmas ieņēmumi radās *TV2* darbības rezultātā un līdz ar to nevar tikt uzskatīti par valsts atbalstu.

188 Komisija, ko atbalsta *Viasat*, apstrīd šos argumentus. Tās ieskatā jautājums, vai valsts kontrolēja reklāmas ieņēmumus, ir noteicošais, lai novērtētu, vai tiem ir valsts atbalsta raksturs. Tomēr Komisija uzsver, ka Dānijas valsts lēma par reklāmas ieņēmumu pārskaitīšanu *Fonds TV2*. Turklāt *TV2* neesot nekādu īpašuma tiesību uz šajā fondā ietvertajiem līdzekļiem un tā nevarēja brīvi rīkoties ar šiem līdzekļiem. Ņemot vērā, ka Dānijas valdībai bija iespēja lemt par minēto līdzekļu pārskaitīšanu *TV2*, realitātē tos kontrolējot valsts. Lai atbalstītu šo Komisijas tēzi, *Viasat* atsaucas uz 1996. gada 12. decembra spriedumu *Air France*/Komisija (T-358/94, Krājums, EU:T:1996:194) un 2000. gada 16. maija spriedumu Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija (C-83/98 P, Krājums, EU:C:2000:248) un apstiprina, ka valsts līdzekļiem var būtu privāta izcelsme, ja tie atrodas valsts uzraudzībā.

189 Kā tika norādīts iepriekš 46. punktā, kvalificēšana par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē paredz atbilstību četriem nosacījumiem, tostarp nosacījumam par valsts intervenci vai valsts līdzekļu izmantošanu. Tādējādi, kā Tiesa ir atzinusi savā spriedumā *PreussenElektra*, minēts 179. punktā (EU:C:2001:160, 58. punkts), kas ir norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 77. apsvērumā, vienīgi priekšrocības, kas ir piešķirtas tieši vai netieši, izmantojot valsts līdzekļus, tiek uzskatītas par valsts atbalstu iepriekš minētajā izpratnē. Faktiski ar LESD 107. panta 1. punktu noteiktā nošķiršana starp "atbalstu, ko piešķir dalībvalstis", un atbalstu, ko piešķir "no valsts līdzekļiem", nenozīmē, ka visas valsts piešķirtās priekšrocības ir atbalsts, neatkarīgi no tā, vai tās ir vai nav finansētas no valsts līdzekļiem, bet gan tikai paredz iekļaut šajā jēdzienā priekšrocības, ko tieši piešķir valsts, kā arī priekšrocības, kas tiek piešķirtas ar šīs valsts pilnvarotu vai izveidotu publisko vai privāto subjektu starpniecību.

190 No šīs judikatūras izriet, ka priekšrocības, kas nav piešķirtas no valsts līdzekļiem, katrā ziņā nevar būt valsts atbalsts (šajā ziņā skat. spriedumus *PreussenElektra*, minēts 179. punktā, EU:C:2001:160, 59.–61. punkts, un 2004. gada 15. jūlijs, *Pearle* u.c., C-345/02, Krājums, EU:C:2004:448, 35. un 36. punkts).

191 Tiesa ir noteikusi robežas jēdzienam priekšrocība, kas piešķirta "no valsts līdzekļiem", judikatūrā, kas ir īsumā jāatgādina turpmāk tekstā.

192 Tādējādi lietā, kurā tika taisīts spriedums *PreussenElektra*, minēts 179. punktā (EU:C:2001:160), Tiesai bija jāpārbauda pasākums, ar ko paredz pienākumu privātajiem elektroenerģijas apgādes uzņēmumiem iepirkt par noteiktām minimālajām cenām elektroenerģiju, kas saražota no atjaunojamiem enerģijas avotiem. Konstatējot, ka šis pienākums nav saistīts ar nekādu tiešu vai netiešu valsts līdzekļu nodošanu uzņēmumiem, kas ražo šāda veida elektroenerģiju, Tiesa norādīja, ka "fakts, ka pienākumu iepirkt uzliek likums un ka tas dažiem uzņēmumiem piešķir neapstrīdamas priekšrocības, nav tāds, lai tam būtu valsts atbalsta raksturs" (spriedums *PreussenElektra*, minēts 179. punktā, EU:C:2001:160, 61. punkts).

193 Tāpat lietā, kurā tika taisīts spriedums *Pearle* u.c., minēts 190. punktā (EU:C:2004:448), runa bija par valsts organizācijas veidotu reklāmas kampaņu, kas tika finansēta no līdzekļiem, kas tika iegūti no tās locekļu, kuri arī ir ieguvēji no kampaņas, veiktajiem obligātajiem maksājumiem šīs reklāmas kampaņas organizēšanai. Tiesa norādīja, ka neesot redzams, ka reklāmas kampaņa tika finansēta no valsts iestāžu rīcībā atstātiem līdzekļiem. Tā kā publiskās organizācijas izdevumi minētās kampaņas sakarā tika pilnībā segti ar uzņēmumu, kuri guva labumu no šīs kampaņas, veiktiem maksājumiem, attiecīgās publiskās organizācijas iejaukšanās mērķis nebija radīt priekšrocību, kas varētu izpausties kā papildu slogs valstij vai šai organizācijai (spriedums *Pearle* u.c., minēts 190. punktā, EU:C:2004:448, 36. punkts).

194 Turklāt Tiesa savā 2009. gada 5. marta spriedumā *UTECA* (C-222/07, Krājums, EU:C:2009:124, 47. punkts) atzina, ka tāds dalībvalsts īstenots pasākums, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī, konkrētāk, 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts oficiālajām valodām, nav uzskatāms par valsts atbalstu šīs dalībvalsts kinematogrāfijas nozarei. Tiesa šajā ziņā norādīja, ka nevar atzīt, ka priekšrocība, ko rada šāds pasākums šīs dalībvalsts kinematogrāfijas nozarei, ir priekšrocība, ko valsts ir piešķīrusi tiešā veidā vai pakārtoti, izmantojot publisku vai privātu organizāciju, ko pilnvarojusi vai izveidojusi šī valsts, jo aplūkojamā priekšrocība izriet no vispārēja regulējuma, kas paredz pienākumu televīzijas raidorganizācijām, neatkarīgi no tā, vai tās ir publiskas vai privātas, atvēlēt daļu no to darbības ieņēmumiem avansa veidā kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai (spriedums *UTECA*, minēts iepriekš, EU:C:2009:124, 44. un 45. punkts).

195 Ņemot vērā iepriekš 192.–194. punktā minēto judikatūru, var secināt, ka priekšrocība, kas piešķirta, izmantojot valsts līdzekļus, ir priekšrocība, kam pēc tās piešķiršanas ir negatīvas sekas attiecībā uz valsts līdzekļiem.

196 Visvienkāršākais veids, kā var izpausties šīs negatīvās sekas, ir valsts līdzekļu nodošana personai, kurai šī priekšrocība ir piešķirta. Tomēr no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka nav obligāti katrā ziņā pierādīt, ka ir notikusi valsts līdzekļu nodošana, lai priekšrocība, kas piešķirta vienam vai vairākiem uzņēmumiem, varētu tikt uzskatīta par valsts atbalstu (spriedumi, 2002. gada 16. maijs, Francija/Komisija, C-482/99, Krājums, EU:C:2002:294, 36. punkts, un 2013. gada 30. maijs, *Doux Élevage* un *Coopérative agricole UKL-ARREE*, C-677/11, Krājums, EU:C:2013:348, 34. punkts).

197 Tomēr šis pēdējais apsvērums nenozīmē, ka pasākumam var būt valsts atbalsta raksturs, pat ja tā nav priekšrocība, kas piešķirta no valsts līdzekļiem. Šāda iepriekš 196. punktā minētās judikatūras interpretācija turklāt būtu pretrunā iepriekš 189. un 190. punktā minētajai judikatūrai.

198 Iepriekš 196. punktā minētā judikatūra drīzāk ir jāsaprot tādējādi, ka ir iespējams iedomāties priekšrocību, kurai ir negatīvas sekas attiecībā uz valsts līdzekļiem un kas nav saistīta ar valsts līdzekļu nodošanu. Tāds tostarp ir gadījums, kurā pasākums, ar kuru valsts iestādes atsevišķiem uzņēmumiem piešķir nodokļu atbrīvojumu, kaut arī tā nav valsts līdzekļu piešķiršana, nostāda saņēmējus finansiāli izdevīgākā stāvoklī nekā pārējos nodokļu maksātājus (šajā ziņā skat. spriedumus, 1994. gada 15. marts, *Banco Exterior de España*, C-387/92, Krājums, EU:C:1994:100, 14. punkts, un 1999. gada 19. maijs, Itālija/Komisija, C-6/97, Krājums, EU:C:1999:251, 16. punkts). Šāda pasākuma negatīvās sekas attiecībā pret valsts līdzekļiem rodas no fakta, ka valsts atsakās no attiecīgajiem uzņēmumiem iekasēt nodokli vai līdzvērtīgas iemaksas, ko tā saņem no citiem nodokļu maksātājiem un ko parastā kārtībā tai būtu jāsaņem arī no šiem uzņēmumiem. Turklāt šāds pasākums rada tieši tādas pašas sekas kā tās, kas rastos, ja valsts attiecīgo nodokli iekasētu arī no uzņēmumiem, kas ir attiecīgā pasākuma adresāti, lai pēc tam viņiem to nekavējoties atmaksātu, proti, viņiem pārskaitītu līdzekļus, ko tā iepriekš no tiem saņēmusi.

199 Tieši iepriekš 198. punktā minētā judikatūra, kas attiecas uz nodokļu atbrīvojumiem, ir tā, uz kuru atsaucas Tiesa iepriekš 196. punktā minētajos spriedumos, lai pamatotu tēzi, saskaņā ar kuru nav vajadzības katrā atsevišķā gadījumā pierādīt, ka ir notikusi valsts līdzekļu nodošana, lai vienam vai vairākiem uzņēmumiem piešķirta priekšrocība varētu tikt uzskatīta par valsts atbalstu.

200 Ja, ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, ir pierādīts, ka valsts atbalsts paredz negatīvas sekas attiecībā uz valsts līdzekļiem, vēl ir jānosaka, kas ir jāsaprot ar "valsts līdzekļiem". Acīmredzami – līdzekļi, kas ir mantiski vai finansiāli un kas pieder valstij, neapšaubāmi ir valsts līdzekļi. Protams, šajā jēdzienā ir ietverami līdzekļi, kurus valsts, pildot savus pienākumus, ir ieguvusi no trešajām personām, tostarp nodokļu piemērošanas veidā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *Essent Netwerk Noord* u.c., C-206/06, Krājums, EU:C:2008:413, 66. punkts).

201 Tomēr Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūrā ir pieņemta vispārīgāka tēze, saskaņā ar kuru LESD 107. panta 1. punkts aptver visus finanšu līdzekļus, ko valsts iestādes var faktiski izmantot, lai atbalstītu uzņēmumus, un nav nozīmes tam, vai šie līdzekļi ir pastāvīgi piederīgi valsts īpašumam vai nav. Līdz ar to, pat ja summas, kas atbilst attiecīgajam pasākumam, pastāvīgi nav Valsts kases īpašumā, ar to, ka tās pastāvīgi ir valsts uzraudzībā un tādējādi kompetento valsts iestāžu rīcībā, pietiek, lai tās tiktu kvalificētas par valsts līdzekļiem (skat. spriedumu *Doux Élevage* un *Coopérative agricole UKL-ARREE*, minēts 196. punktā, EU:C:2013:348, 35. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2013. gada 15. janvāris, *Aiscat*/Komisija, T-182/10, Krājums, EU:T:2013:9, 104. punkts).

202 Judikatūras, kas iepriekš minēta 201. punktā, pamatā ir spriedums *Air France*/Komisija, minēts 188. punktā (EU:T:1996:194), uz ko ir atsaukusies *Viasat*. Lieta, kurā tika taisīts šis spriedums, bija par to, ka meitasuzņēmums, kas simtprocentīgi piederēja *Caisse des dépôts et consignations* [Depozītu un konsignāciju fondam], kas ir īpaša Francijas valsts iestāde, ieguva savā īpašumā gandrīz visu aviosabiedrības *Air France* kapitālu (spriedums *Air France*/Komisija, minēts 188. punktā, EU:T:1996:194, 4.–7. punkts). Tādējādi radās jautājums, vai līdzekļus, kas tika izmantoti šajā nolūkā, var kvalificēt par valsts līdzekļiem, un Francijas Republika norādīja, ka runa ir par privātas izcelsmes līdzekļiem, ko *Caisse des dépôts et consignations* tikai pārvaldīja, jo šo līdzekļu ieguldītāji tos varēja jebkurā brīdī atprasīt (spriedums *Air France*/Komisija, minēts 188. punktā, EU:T:1996:194, 63. punkts).

203 Vispārējā tiesa uz šo jautājumu atbildēja apstiprinoši. Tā konstatēja, ka ienākošie un izejošie līdzekļi, ar kuriem rīkojās *Caisse des dépôts et consignations*, veidoja pastāvīgu atlikumu, ar ko tas varēja rīkoties tāpat kā tas būtu, ja šim atlikumam atbilstošie līdzekļi vienmēr būtu bijuši tā rīcībā. Vispārējās tiesas ieskatā *Caisse des dépôts et consignations* tādējādi varēja pieņemt investora nostāju atkarībā no tirgu attīstības, minēto pieejamo atlikumu izmantojot uz savu paša atbildību. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka strīdīgā investīcija, ko finansēja no *Caisse des dépôts et consignations* pieejamā atlikuma, bija tāda, kas varētu kropļot konkurenci LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, tāpat kā tas būtu, ja šī investīcija būtu bijusi finansēta no ieņēmumiem, kurus veido nodokļi vai obligātās iemaksas. Tā turpinot piebilda, ka šī tiesību norma tātad ietver visus finanšu līdzekļus, ko publiskais sektors var faktiski izmantot, lai atbalstītu uzņēmumus, un nav nozīmes, vai šie līdzekļi ir pastāvīgā minētā sektora īpašumā vai nav. Tā līdz ar to secināja, ka faktam, ka *Caisse des dépôts et consignations* izmantotie līdzekļi bija atmaksājami, nebija nozīmes (spriedums, *Air France*/Komisija, minēts 188. punktā, EU:T:1996:194, 66. un 67. punkts).

204 Noteikumu, kas tika atgādināts iepriekš 201.–203. punktā, pēc tam apstiprināja Tiesa ar savu spriedumu Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija, minēts 188. punktā (EU:C:2000:248, 50. punkts), uz ko atsaucās arī *Viasat*.

205 Lieta, kurā tika taisīts šis spriedums, bija par apelācijas sūdzību par 1998. gada 27. janvāra spriedumu *Ladbroke Racing*/Komisija (T-67/94, Krājums, EU:T:1998:7) par prasību atcelt lēmumu, ar ko Komisija bija tostarp uzskatījusi, ka laimestu, kurus nav pieprasījuši derību slēdzēji, nodošana Francijas galveno zirgu skriešanās sacīkšu sabiedrību rīcībā, lai gan ar tiem bija paredzēts finansēt minēto sabiedrību sociālos izdevumus, nebija valsts atbalsts, jo nebija notikusi valsts līdzekļu nodošana. Vispārējā tiesa

uzskatīja, ka attiecīgais Komisijas lēmums bija balstīts uz kļūdainu pieņēmumu un šī iemesla dēļ bija jāatceļ (spriedumi, Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija, minēts 188. punktā, EU:C:2000:248, 45. punkts, un *Ladbroke Racing*/Komisija, minēts iepriekš, EU:T:1998:7, 111. punkts).

206 Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šajā lietā aplūkotā pasākuma sekas deva iespēju zirgu skriešanās sacīkšu sabiedrībām norēķināties par noteiktām sociālajām izmaksām un ka to summu apmēru, kuras atbilda nepieprasītajiem laimestiem, kontrolēja Francijas kompetentās iestādes. Tā attiecīgi bija secinājusi, ka, ciktāl valsts tiesiskais regulējums paplašināja šo summu iespējamo izlietojumu, to paredzot citām sacīkšu sabiedrību darbībām, kas nav tās, kas bija paredzētas sākotnēji, valsts likumdevējs, veikdams šādu paplašināšanu, bija faktiski atteicies no līdzekļiem, kuriem principā būtu bijis jānonāk valsts budžetā. Tā piebilda, ka, ciktāl šie līdzekļi ir tikuši izmantoti, īpaši lai finansētu sociālos izdevumus, tie ir atvieglojumi sociālā nodrošinājuma maksājumiem, kas parasti ir jāsedz uzņēmumam, un tātad ir atbalsts tā labā (spriedumi, Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija, minēts 188. punktā, EU:C:2000:248, 47.–49. punkts, un *Ladbroke Racing*/Komisija, minēts 205. punktā, EU:T:1998:7, 105.–110. punkts).

207 Tiesa uzskatīja, ka šo Vispārējās tiesas vērtējumu nav iespējams kritizēt attiecībā uz tā tiesisko pamatotību, un tā pārņēma sprieduma *Air France*/Komisija, minēts 188. punktā (EU:T:1996:194), 67. punktā izmantoto formulējumu, kas tika atgādināts iepriekš 203. punktā. Tā piebilda, ka, pat ja summas, kas atbilst pasākumam, ar ko sacīkšu sabiedrību rīcībā tika nodotas nepieprasīto laimestu summas, nebija pastāvīgā Valsts kases īpašumā, fakts, ka tās pastāvīgi atradās publiskajā uzraudzībā un tātad bija valsts kompetento iestāžu rīcībā, bija pietiekams, lai tās kvalificētu par valsts līdzekļiem (spriedums, Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija, minēts 188. punktā, EU:C:2000:248, 50. punkts).

208 No šīs judikatūras var secināt, ka valsts līdzekļi iepriekš 189. punktā minētās judikatūras izpratnē var būt arī līdzekļi, kuru avots ir trešā persona, bet kuri vai nu ir tikuši brīvprātīgi nodoti valsts rīcībā, ko darījuši to īpašnieki (skat. piemēru ar *Caisse des dépôts et consignations* noguldījumu veicējiem lietā, kurā tika taisīts spriedums *Air France*/Komisija, minēts 188. punktā, EU:T:1996:194), vai kurus to īpašnieki ir atstājuši un kuru pārraudzību ir uzņēmusies valsts, īstenojot savu suverēno varu (skat. piemēru ar derību slēdzēju nepieprasītajiem laimestiem lietā, kurā tika taisīti spriedumi Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija, minēts 188. punktā EU:C:2000:248, un *Ladbroke Racing*/Komisija, minēts 205. punktā, EU:T:1998:7).

209 Turpretim nevar uzskatīt, ka līdzekļi atrodas publiskajā uzraudzībā un tātad iepriekš minētajā izpratnē ir valsts līdzekļi, tikai tādēļ, ka valsts ar likumā paredzētu pasākumu trešajai personai ir noteikusi īpašu izmantošanas veidu attiecībā uz tās personīgajiem līdzekļiem. Tādējādi lietā, kurā tika taisīts spriedums *PreussenElektra*, minēts 179. punktā (EU:C:2001:160), fakts, ka valsts paredz pienākumu privātajiem elektroenerģijas apgādes uzņēmumiem izmantot pašiem savus līdzekļus, lai par minimālām noteiktām cenām iepirktu elektroenerģiju, kas saražota no atjaunojamiem enerģijas avotiem, nenoveda Tiesu pie secinājuma, ka šo uzņēmumu līdzekļi atradās publiskajā uzraudzībā un bija valsts līdzekļi. Tāpat tas bija lietā, kurā tika taisīts spriedums *UTECA*, minēts 194. punktā (EU:C:2009:124), kurā valsts bija paredzējusi pienākumu televīzijas raidorganizācijām piešķirt noteiktu daļu ieņēmumu no viņu darbības konkrētai izmantošanai (Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai avansa veidā).

210 Šis pamats ir jāanalizē, ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus. Šajā ziņā ir jānorāda, tāpat kā ir norādījusi Komisija, ka atbilde uz jautājumu, vai 1995. un 1996. gada ieņēmumi no reklāmas, kas no *TV2 Reklame* ar *Fonds TV2* starpniecību tika nodoti *TV2*, ir "valsts līdzekļi" iepriekš minētās judikatūras izpratnē, ir izšķiroša šī pamata vērtējumā.

211 Nav nekādu šaubu par to, ka ieņēmumi no reklāmas, par kuriem ir runa saistībā ar šo pamatu, ir finansiāla atlīdzība, ko maksā reklāmdevēji par *TV2* ētera reklāmas laika nodošanu to rīcībā. Līdz ar to šo līdzekļu sākotnējā izcelsme nav valsts līdzekļi, bet privāti līdzekļi, kas ir reklāmdevēju līdzekļi. Jautājums tātad ir par to, vai ir pieļaujami uzskatīt, ka šie privātās izcelsmes līdzekļi bija Dānijas iestāžu uzraudzībā, kā tas bija gadījumā ar līdzekļiem, kas aplūkoti lietās, kurās tika taisīti iepriekš 188. punktā minētie spriedumi.

212 Šajā gadījumā tā nav. Atšķirībā no pēdējām minētajām lietām šajā gadījumā nevar runāt par līdzekļiem, kurus to īpašnieki ir brīvprātīgi nodevuši valsts rīcībā, nedz par līdzekļiem, kurus to īpašnieki ir atstājuši un kuru pārvaldīšanu ir uzņēmusies valsts. Dānijas valsts intervence šajā gadījumā konkrēti izpaudās, nosakot attiecīgo līdzekļu (*TV2 Reklame* saņemtie ieņēmumi no reklāmas) daļu, kāda ir jānodod *TV2* ar *Fonds TV2* starpniecību. Dānijas iestādēm vienīgi bija iespēja, ja tās to vēlējās, izlemt, ka *TV2* nesaņems visus šos līdzekļus, bet tikai daļu no tiem. Citiem vārdiem sakot, Dānijas iestādes bija pilnvarotas noteikt maksimālo robežu līdzekļu apmēram, kas tiktu nodoti *TV2*. Tomēr, piemērojot iepriekš 209. punktā izklāstīto apsvērumu, šīs pilnvaras nevar uzskatīt par pietiekamām, lai secinātu, ka runa ir par publiskajā uzraudzībā esošiem līdzekļiem.

213 Patiesi, šajā lietā aplūkotais pasākums ir analoģisks tam, par kuru bija runa lietā, kurā taisīts spriedums *PreussenElektra*, minēts 179. punktā (EU:C:2001:160), ar atšķirību, ka minētajā lietā valsts bija noteikusi minimālās cenas elektroenerģijas iegādei, kas tiek saražota no atjaunojamiem enerģijas avotiem, savukārt šajā gadījumā Dānijas iestādēm bija iespēja noteikt būtībā maksimālo summu, kas *TV2 Reklame* bija jāpārskaita *TV2* par to, ka pēdējā minētā nodeva *TV2 Reklame* rīcībā, tās klientu interesēs, ētera reklāmas laiku.

214 Ja, pamatojoties uz Dānijas iestāžu norādēm, *TV2 Reklame* paturēja daļu reklāmas ieņēmumu un to nodeva minēto iestāžu rīcībā, šī daļa reklāmas ieņēmumu esot Dānijas valsts līdzekļi. Turpretim nav iemeslu uzskatīt, ka atlikusī reklāmas ieņēmumu daļa, ko *TV2 Reklame* nepaturēja, būtu valsts līdzekļi.

215 Atšķirīgu secinājumu nerada arī fakts, ko atklāj apstrīdētā lēmuma preambulas 81. apsvērums, ka ieņēmumi no reklāmas, kas netika paturēti, tika pārskaitīti *Fonds TV2*, nevis tieši *TV2* un ka nebija nekāda pienākuma katru gadu no *Fonds TV2* pārskaitīt līdzekļus *TV2*.

216 Komisija nav apstrīdējusi Dānijas Karalistes apgalvojumu, kas minēts apstrīdētā lēmuma preambulas 87. apsvērumā, saskaņā ar kuru *Fonds TV2* līdzekļus drīkst izmantot tikai *TV2* darbībām un tādējādi pastāvēja juridisks pienākums galu galā reklāmas ieņēmumus no *Fonds TV2* pārskaitīt *TV2*. Tā tikai tajā pašā apstrīdētā lēmuma apsvērumā atbildēja, ka "nebija tiesību aktos paredzēta noteikuma pārskaitīt visus reklāmas ieņēmumus *TV2*". Tā piebilda: "[kultūras] ministram bija jāpieņem konkrēts lēmums par to, vai un cik daudz līdzekļu jāpārskaita *TV2*".

217 Tomēr, kā tas tika norādīts iepriekš, fakts, ka Dānijas kultūras ministrs varēja paturēt daļu reklāmas ieņēmumu, nenozīmē, ka atlikums, kas netika paturēts, bija valsts līdzekļi, nedz, ka to pārskaitīšana *Fonds TV2* un visbeidzot *TV2* bija valsts atbalsts pēdējās minētās labā.

218 Līgumtiesiskās saiknes neesamībai starp reklāmdevējiem un *TV2* vai pēdējās minētās ietekmes neesamībai uz darbību reklāmas jomā, kas minēta apstrīdētā lēmuma preambulas 89. apsvērumā, arī nav nozīmes. Kā iepriekš tas tika norādīts, šajā gadījumā ir būtiska nevis līgumtiesiskās saiknes esamība starp *TV2* un reklāmdevējiem, bet gan ieņēmumu no reklāmas kvalificēšana par "valsts līdzekļiem". Tomēr jau tika izskaidrots, kādu iemeslu dēļ šos ieņēmumus nevar šādi kvalificēt.

219 Katrā ziņā ir jānorāda, ka reklāmdevējiem, no kuriem tika gūti ieņēmumi no reklāmas, bija līgumtiesiska saikne ar *TV2 Reklame*. Savukārt, kas attiecas uz *TV2*, tai atbilstoši Dānijas tiesību aktiem bija pienākums nodot ētera reklāmas laiku *TV2 Reklame* rīcībā, kas to pārdeva saviem klientiem – reklāmdevējiem. *TV2* par to no *TV2 Reklame* saņēma daļu, kuras apmēru noteica Dānijas kultūras ministrs, no tās gūtajiem ieņēmumiem no reklāmas, un šī daļa varēja sasniegt 100 % no minētajiem ieņēmumiem. Kā jau atkārtoti tas bija norādīts, daļa no tādējādi *TV2* ar *Fonds TV2* starpniecību pārskaitītajiem ieņēmumiem nebija tādi, kas nākuši no valsts līdzekļiem, un tādējādi nevar būt valsts atbalsts.

220 No iepriekš minēto apsvērumu kopuma izriet, ka Komisija, apstrīdētajā lēmumā kvalificējot 1995. un 1996. gada ieņēmumus no reklāmas par valsts atbalstu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Šis pamats tātad ir pamatots. Līdz ar to ir jāpieņem ceturtais pamats un jāatceļ apstrīdētais lēmums, ciktāl tajā iepriekš minētie ieņēmumi no reklāmas, ko *TV2* saņēma ar *TV2 Reklame* un *Fonds TV2* starpniecību, ir kvalificēti par valsts atbalstu.

Par otro pamatu, kas ir balstīts uz līdzekļu, kas *TV2* piešķirti no licenču maksas, kā arī atbrīvojuma no uzņēmumu ienākuma nodokļa, kas tai tika piešķirts, kļūdainu kvalificēšanu par jaunu atbalstu

221 Ar savu otro pamatu prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nekvalificējot *TV2* finansēšanas no licenču maksas kārtību par pastāvošu atbalstu. Turklāt tā apgalvo, ka atbrīvojums no uzņēmumu ienākuma nodokļa, ko tā saņēma, arī būtu bijis jākvalificē par pastāvošu atbalstu.

222 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka LESD noteiktie procedūras noteikumi par valsts atbalstu ir atšķirīgi atkarībā no tā, vai atbalsts jau pastāv, vai arī tas ir jauns atbalsts. Pirmā no minētajām atbalsta formām ir noteikta LESD 108. panta 1. un 2. punktā, bet otrā, hronoloģiskā kārtībā, – tā paša panta 3. un 2. punktā (spriedums, 2002. gada 23. oktobris, *Diputación Foral de Guipúzcoa* u.c./Komisija, T-269/99, T-271/99 un T-272/99, Krājums, EU:T:2002:258, 1. punkts).

223 Attiecībā uz pastāvošu atbalstu LESD 108. panta 1. punktā Komisijai ir dota kompetence veikt to pastāvīgu pārskatīšanu kopā ar dalībvalstīm. Veicot šo pārskatīšanu, Komisija iesaka šīm valstīm attiecīgus pasākumus, kas vajadzīgi sakarā ar iekšējā tirgus pakāpenisku attīstību vai darbību. Ar LESD 108. panta 2. punktu turpinot tiek noteikts – ja Komisija, likusi ieinteresētajām pusēm iesniegt piezīmes, konstatē, ka atbalsts, ievērojot LESD 107. pantu, nav saderīgs ar iekšējo tirgu, vai arī konstatē, ka šādu atbalstu izlieto nepareizi, tā pieņem lēmumu par to, ka attiecīgajai valstij Komisijas noteiktā termiņā tāds atbalsts jāizbeidz vai jāmaina.

224 Atbilstoši LESD 108. panta 3. punktam par plāniem piešķirt jaunu atbalstu savlaicīgi jāziņo Komisijai, un pasākumus nevar īstenot, kamēr šī procedūra nav pabeigta ar galīgu lēmumu. Saskaņā ar šo pašu tiesību normu, ja Komisija atzīst, ka šādi plāni nav saderīgi ar iekšējo tirgu, tā nevilcinoties sāk LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru.

225 No tā izriet, ka, ja Komisija pastāvošam atbalstam piemēro 108. panta 2. un 3. punktā jaunam atbalstam paredzēto procedūru, tad ar tās lēmumu ir pārkāpts šis pants un lēmums ir jāatceļ.

226 Attiecībā uz jēdzienu "pastāvošs atbalsts" un "jauns atbalsts" definīcijām Regulas Nr. 659/1999 1. pantā ir ietvertas šādas atbilstošās definīcijas:

"a) "atbalsts" ir visi pasākumi, kas atbilst kritērijiem, kuri noteikti [LESD 107. panta 1. punktā];

b) "pastāvošais atbalsts" ir:

i) [..] jebkāds atbalsts, kas pastāvēja pirms [LESD] stāšanās spēkā attiecīgajās dalībvalstīs, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kurš ieviests, pirms [un] joprojām ir piemērojams pēc [minētā līguma] stāšanās spēkā;

ii) atļauts atbalsts, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, ko atļāvusi Komisija vai Padome;

[..]

v) atbalsts, ko uzskata par pastāvošu atbalstu, jo ir iespējams konstatēt, ka tā ieviešanas laikā tas nav bijis atbalsts, bet pēc tam kopējā tirgus attīstības dēļ – dalībvalstij neieviešot izmaiņas – tas kļuvis par atbalstu. [..];

c) “jauns atbalsts” ir atbalsts, t.i., atbalsta shēmas un individuāls atbalsts, kas nav pastāvošs atbalsts, tostarp pastāvoša atbalsta grozījumi;

d) “atbalsta shēma” ir visi dokumenti, pamatojoties uz kuriem bez turpmākiem izpildes pasākumiem var piešķirt individuālu atbalstu uzņēmumiem, kuri vispārīgi un teorētiski definēti attiecīgajos dokumentos, un visi dokumenti, pamatojoties uz kuriem vienam vai vairākiem uzņēmumiem uz nenoteiktu laika periodu un/vai nenoteiktā apmērā var piešķirt atbalstu, kas nav saistīts ar kādu konkrētu projektu;

e) “individuāls atbalsts” ir atbalsts, ko nepiešķir, pamatojoties uz atbalsta shēmu, un paziņojami atbalsta piešķīrumi, pamatojoties uz kādu atbalsta shēmu;

[..].”

– Par pieņemamību

227 Pirms uzsākt šī pamata analīzi pēc būtības, ir jāpārbauda Komisijas arguments, kurš būtībā rosina noraidīt šo pamatu kā nepieņemamu.

228 Komisija atgādina judikatūru, saskaņā ar kuru saistībā ar LES 4. panta 3. punktā iekļauto lojālās sadarbības principu starp dalībvalstīm un iestādēm un nolūkā neaizkavēt procedūru dalībvalstij, kas uzskata, ka runa ir par pastāvošu atbalstu, ir pēc iespējas drīzāk jāiesniedz Komisijai informācija, kas pamato šo nostāju, sākot no brīža, kad Komisija vēršas pie tās saistībā ar attiecīgo pasākumu (spriedums, 2005. gada 10. maijs, Itālija/Komisija, C-400/99, Krājums, EU:C:2005:275, 55. punkts). Atgādinot arī pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru lēmuma tiesiskums valsts atbalsta jomā ir jāvērtē, ņemot vērā visu informāciju, kas varēja būt Komisijas rīcībā dienā, kad tā pieņēma šo lēmumu (skat. spriedumu, 2008. gada 15. aprīlis, *Nuova Agricast*, C-390/06, Krājums, EU:C:2008:224, 54. punkts un tajā minētā judikatūra), tā norāda, ka šo pamatu nevar vērtēt pēc būtības, jo administratīvās procedūras laikā nedz Dānijas Karaliste, nedz pati prasītāja nav norādījusi, ka tās finansēšana no licenču maksām, vai tās atbrīvojums no uzņēmumu ienākuma nodokļa būtu pastāvošs valsts atbalsts.

229 Šajā ziņā ir jānorāda, ka atbilstoši judikatūrai no apsvēruma – saskaņā ar kuru lēmuma tiesiskums valsts atbalsta jomā ir jāvērtē, ņemot vērā visu informāciju, kas varēja būt Komisijas rīcībā dienā, kad tā pieņēma šo lēmumu, – izriet, ka puses, kas ir prasītāja, ja tā ir piedalījusies LESD 108. panta 2. punktā paredzētajā pārbaudes procedūrā, atsaukšanās uz faktiskiem Komisijai nezināmiem argumentiem, par kuriem tā nav to informējusi pārbaudes procedūras laikā, nevar būt pieņemama. Turpretim saskaņā ar šo pašu judikatūru nekas neliedz attiecīgajai personai pret galīgo lēmumu izvirzīt juridisku pamatu, uz kuru tā nav atsaukusies administratīvā procesa stadijā (skat. spriedumu, 2005. gada 11. maijs, *Saxonia Edelmetalle* un *ZEMAG*/Komisija, T-111/01 un T-133/01, Krājums, EU:T:2005:166, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).

230 Ar šo judikatūru tādējādi tiek nošķirti argumenti attiecībā uz faktiem, kas Komisijai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nebija zināmi un ko tādējādi šā lēmuma apstrīdēšanas nolūkos nevar pirmoreiz izvirzīt Vispārējā tiesā (šajā ziņā skat. spriedumus, *Saxonia Edelmetalle* un *ZEMAG*/Komisija, minēts 229. punktā, EU:T:2005:166, 70. punkts, un *CBI*/Komisija, minēts 68. punktā, EU:T:2012:584, 233. punkts), un juridiskie prasības pamati. Pēdējā minētā kategorija tostarp ietver pamatus, kas ir balstīti uz informāciju, kas Komisijai bija zināma laikā, kad tā pieņēma savu lēmumu. Šie pamati līdz ar to nevar tikt noraidīti kā nepieņemami (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 23. novembris, *Ter Lembeek*/Komisija, T-217/02, Krājums, EU:T:2006:361, 93.–101. punkts).

231 No tā izriet, ka, ciktāl prasītāja šī pamata atbalstam nebalstās vienīgi uz Komisijai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā nezināmu informāciju, šo pamatu nevar uzreiz izslēgt ka nepieņemamu. Tomēr to var izskatīt tikai tiktāl, ciktāl tas ir pamatots ar informāciju, kas Komisijai bija zināma apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī.

– Par lietas būtību

232 Komisija sniedza pamatojumu, kādēļ tā attiecīgos pasākumus uzskatīja par jaunu atbalstu, apstrīdētā lēmuma preambulas 154. apsvērumā, kura redakcija ir šāda:

"Tā kā *TV2* sāka raidīt 1989. gadā, visi pasākumi par labu *TV2* ir īstenoti pēc Dānijas pievienošanās [Savienībai]. Tādēļ pasākumi, tostarp licences maksa, ir jauns valsts atbalsts (nevis pastāvošs atbalsts LESD 108. panta 1. punkta izpratnē)."

233 Pirmām kārtām, attiecībā uz savu finansējumu no licenču maksas prasītāja norāda, ka runa ir par finansēšanas sistēmu, kas ieviesta pirms Dānijas Karalistes pievienošanās Savienībai. Šīs sistēmas piemērošana esot turpinājusies pēc Dānijas Karalistes pievienošanās un esot tikusi pielāgota pēc *TV2* izveidošanas, lai tai sniegtu iespēju saņemt tāda paša veida finansējumu kā tas, kas bija piešķirts *DR*. Tomēr šī paplašināšana neko neesot mainījusi atbalsta raksturā un neparedzēja, ka minētajā sistēmā būtu veikti tāda veida grozījumi, kas ietekmētu aplūkojamā atbalsta saderīguma novērtējumu. Runa esot par atbalstu, kas bija piešķirts tāda paša veida uzņēmumam, proti, publiskam televīzijas uzņēmumam. Faktiski *TV2* ir atbildīga par tādām pašām sabiedrisko pakalpojumu saistībām kā *DR*, kas ir raidorganizācija, kura sākotnēji bija vienīgā atbalsta saņēmēja. Nedz apstāklis, ka *TV2* esot ticis izveidots kā atsevišķs uzņēmums, nevis kā jauns TV kanāls *DR* ietvaros, nedz apstāklis, ka atbalsts, kas tika gūts no licenču maksas, tai tika nodots ar *TV2 Fonds* starpniecību un nebija vienīgais finansējuma avots, kuru tā izmantoja, nevar novest pie atšķirīga secinājuma izdarīšanas.

234 Prasītāja savas argumentācijas atbalstam atsaucas uz vairākiem Komisijas lēmumiem par sabiedriskās televīzijas finansējumu citās dalībvalstīs. Tā it īpaši atsaucas uz 2005. gada 20. aprīļa Lēmumu C(2005) 1166, galīgā redakcija, Francija – Abonentmaksa par radio (atbalsts E 10/2005; OV C 240, 20. lpp.), ar ko Komisija nosaka, ka valsts atbalsts, ko Francijas Republika sniedz *France Télévision*, ir pastāvošs valsts atbalsts Regulas Nr. 659/1999 1. panta b) punkta izpratnē. Prasītājas ieskatā, neraugoties uz Francijas licenču maksas sistēmas adresātu identitātes un skaita neskaitāmajām izmaiņām, Komisija uzskatīja, ka šī licenču maksa ir vienmēr tikusi izmantota sabiedriskās apraides labā un ka līdz ar to attiecīgā pasākuma raksturs, tā mērķis, tā tiesiskais pamats, tā adresāts, kā arī tā finansējuma avots nebija mainījušies. Pārējos lēmumos, uz kuriem atsaucās prasītāja, visos ir ietverta, tās ieskatā, līdzīga analīze.

235 Prasītāja neuzskata, ka tās situācija ar kaut ko atšķirtos no tām, par kurām ir pārējie Komisijas lēmumi, uz kuriem tā atsaucas. Tā uzskata, ka, ievērojot Komisijas praksi, pastāvoša finansēšanas režīma paplašināšana, lai tajā ietvertu tāda paša veida uzņēmumu kā tie, kas to jau izmantoja pirms attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Savienībai, nav nozīmīga pārmaiņa, ar kuru varētu pamatot secinājumu, kas tās gadījumā ir atšķirīgs no tā, kādu Komisija ir izdarījusi šajos citos lēmumos. No tā, viņas ieskatā, izriet, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl Komisija uzskata, ka tās finansējums, izmantojot ieņēmumus no licenču maksas, ir jauns atbalsts.

236 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no pašām "pastāvoša atbalsta" un "jauna atbalsta" jēdzienu definīcijām, kas tika atgādinātas iepriekš 226. punktā, izriet, ka – ja atbalsts ir piešķirts jaunam saņēmējam, kurš nav tas pats, kas ir pastāvoša pabalsta saņēmēji, šī jaunā saņēmēja gadījumā runa var būt tikai par jaunu atbalstu.

237 Šajā ziņā ir jānošķir, pirmkārt, atbalsta shēmas un, otrkārt, individuāli atbalsti. Prasītājas argumentācijā šī atšķirība netiek ņemta vērā.

238 Atbalsta shēma var izpausties noteikumā, ar ko vispārēji un abstrakti, bez vajadzības veikt papildu piemērošanas pasākumus, tiek definēti uzņēmumi, kuriem varētu tikt piešķirts atbalsts. Tādējādi nevar izslēgt, ka atbalsta shēma, kas ir pastāvošs atbalsts, var tikt piemērota arī uzņēmumiem, kas šīs shēmas izveidošanas laikā nepastāvēja, bet kas to pastāvēšanas gadījumā būtu atbilduši kritērijiem, lai saņemtu aplūkojamo atbalstu. Tādā gadījumā, ja šāda atbalsta shēma pēc tam tiek grozīta, tad tikai gadījumā, ja šīs izmaiņas ietekmē sākotnējās shēmas pašu būtību, šī shēma ir pārveidota par jaunu atbalsta shēmu. Turpretim, ja jaunais elements ir skaidri atdalāms no sākotnējās shēmas, nevar runāt par tādām būtiskām izmaiņām un šajā gadījumā tikai šis jaunais elements ir jauns valsts atbalsts, kas ir piešķirts saņēmējiem, kuri bez šo izmaiņu veikšanas nebūtu varējuši saņemt attiecīgo atbalstu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2002. gada 30. aprīlis, *Government of Gibraltar*/Komisija, T-195/01 un T-207/01, Krājums, EU:T:2002:111, 109.–116. punkts).

239 Šos apsvērumus nevar piemērot pastāvošiem individuāliem atbalstiem. Pēc definīcijas šos atbalstus saņem noteikti uzņēmumi. Tādējādi gadījumā, ja vēlāk atbalsts tiek piešķirts citam uzņēmumam, kas nav tas, kurš ir saņēmis pastāvošo atbalstu, pilnīgi noteikti attiecībā uz šo otru uzņēmumu runa ir par jaunu atbalstu, un tā tas ir pat tad, ja attiecīgais atbalsts pēc tā rakstura vai pēc tā satura ir identisks pastāvošajam atbalstam.

240 No tā izriet, ka šajā gadījumā ir būtiski noteikt, vai tiesību normas, kas attiecas uz licenču maksu, kādas tās bija brīdī, kad Dānijas Karaliste pievienojās Savienībai, veidoja atbalsta shēmu vai attiecās uz individuālu atbalstu.

241 Tomēr prasītāja nav norādījusi nevienu informācijas elementu, kas būtu bijis Komisijas rīcībā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, un kas liecinātu par labu pirmajai no divām iepriekš 240. punktā aplūkotajām iespējām.

242 Faktiski prasītāja ir tikai atsaukusies uz Komisijas 2003. gada 21. janvāra vēstules tekstu, ar ko tā paziņoja Dānijas Karalistei savu lēmumu sākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru attiecībā uz aplūkotajiem pasākumiem, redakcijā, kas autentiskajā valodā (dāņu) publicēta *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 59, 2. lpp.). Šīs vēstules 86. apsvērumā ir minēts pirmais *Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed*, kas tika pieņemts 1920. gadā. Tomēr, kā minēts šajā pašā apsvērumā un kā atzīst pati prasītāja, ar šo likumu ieviestās licenču maksas vienīgais mērķis bija finansēt *DR*. Līdz ar to ir jāsecina, ka tiesību normas, kas attiecas uz licenču maksu, kādas pastāvēja brīdī, kad Dānijas Karaliste pievienojās Savienībai, neieviesa atbalsta shēmu, bet individuālu atbalstu *DR* labā.

243 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru konkurences tiesību kontekstā, tostarp arī LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas nolūkā, jēdzienā "uzņēmums" ietver jebkuru vienību, kas veic saimniecisku darbību, neatkarīgi no šīs vienības juridiskā statusa un tās finansēšanas veida (skat. spriedumu, 2006. gada 10. janvāris, *Cassa di Risparmio di Firenze* u.c., C-222/04, Krājums, EU:C:2006:8, 107. punkts un tajā minētā judikatūra; 2013. gada 12. septembris, Vācija/Komisija, T-347/09, EU:T:2013:418, 48. punkts).

244 No šīs judikatūras izriet, ka pastāvoša atbalsta saņēmēja identificēšanai ir jāņem vērā saimnieciskā vienība, kas bija šī atbalsta saņēmēja, neatkarīgi no jebkurām iespējamajām izmaiņām tās juridiskajā statusā. Līdz ar to pat individuālu atbalstu var uzskatīt par pastāvošu atbalstu, pat ja tas būtu ticis piešķirts juridiskai vienībai, kas ir izveidota pēc šī atbalsta ieviešanas un pēc attiecīgās dalībvalsts pievienošanās Savienībai, ja tiek konstatēts, ka aplūkojamā juridiskā vienība, pat ja tā nepastāvēja kā tāda brīdī, kad tika ieviests atbalsts, tajā brīdī bija daļa no uzņēmuma, proti, saimnieciskās vienības, kurai tika piešķirts pastāvošais atbalsts.

245 No šiem apsvērumiem izriet, ka šajā gadījumā Komisijai bija svarīgi nevis noteikt, vai *TV2* kā juridiska persona tika izveidota pēc licenču maksas ieviešanas (puses neapstrīd, ka tā tas ir šajā gadījumā), bet vai tā bija jauns pilnībā no *DR* neatkarīgs uzņēmums, vai arī pretēji tam runa bija tikai par daļu no saimnieciskas vienības, ko veidoja *DR*, kura tika atdalīta no pēdējās minētās. Otrajā gadījumā atbalstu, kas bija licenču maksa, būtu bijis iespējams uzskatīt par pastāvošu attiecībā uz *TV2*.

246 Tomēr ir jākonstatē, ka prasītāja nav norādījusi nevienu informācijas elementu, kas bija Komisijas rīcībā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī un kuram tā būtu bijusi jānoved pie šāda secinājuma. Pretēji tam prasītāja pati savos dokumentos norāda, ka "*TV2* tika izveidots kā atsevišķs uzņēmums" un ka "tas tika izveidots, lai stiprinātu plašsaziņas līdzekļu plurālismu dāņu valodā runājošo reģionā".

247 Līdz ar to Komisijai nevar pārmest nevienas kļūdas pieļaušanu, jo tā ir lēmusi, ņemot vērā informācijas elementus, kas bija tās rīcībā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, ka *TV2* bija ne tikai juridiska persona, kas izveidota pēc Dānijas Karalistes pievienošanās Savienībai, bet arī jauns uzņēmums, kas tika izveidots pēc šīs pievienošanās. Tādējādi šādi būtu jāsaprot apstrīdētā lēmuma preambulas 154. apsvērumā paustā fakta konstatēšana, ka "*TV2* uzsāka apraidi 1989. gadā". Tomēr atbilstoši iepriekš 239. punktā paustajam apsvērumam šis apstāklis pilnīgi noteikti izraisīja secinājumu, saskaņā ar kuru atbalsts, kas tai tika piešķirts no licenču maksas, bija jauns atbalsts, nevis pastāvošs atbalsts.

248 Šis apstāklis turklāt ļauj nošķirt šīs lietas gadījumu no tā, par kuru tika runāts Komisijas lēmumā, uz kuru atsaucās prasītāja (skat. iepriekš 234. punktu). Tiešām, lasot pēdējā minētā lēmuma preambulas 33. apsvērumu, izriet, ka, lai gan šajā lietā aplūkojamā atbalsta saņēmēju vienību juridiskās personas statuss bija mainījies, tās bija radušās no sākotnējā pastāvošā atbalsta saņēmēja "sadalīšanās". Citiem vārdiem sakot, atšķirībā no pašreiz izskatāmās lietas, šajā lietā atbalsta saņēmējs bija daļa no saimnieciskās vienības, kas bija sākotnējā atbalsta saņēmēja.

249 Katrā ziņā Komisijas lēmumu pieņemšanas prakse attiecībā uz citām lietām nevar ietekmēt apstrīdētā lēmuma spēkā esamību, ko var novērtēt tikai saistībā ar objektīviem LESD noteikumiem (spriedums, 2010. gada 20. maijs, *Todaro Nunziatina &C.*, C-138/09, Krājums, EU:C:2010:291, 21. punkts).

250 No iepriekš minēto apsvērumu kopuma izriet, ka šis pamats ir jānoraida kā nepamatots, ciktāl tas attiecas uz *TV2* no licenču maksām piešķirto līdzekļu kvalificēšanu par jaunu atbalstu.

251 Otrām kārtām, prasītāja norāda, ka atbrīvojums no uzņēmumu ienākuma nodokļa, kas arī ir kvalificēts par valsts atbalstu apstrīdētajā lēmumā, ir jāuzskata par pastāvošu atbalstu.

252 Prasītājas ieskatā *Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber* (Likums par akciju sabiedrību ienākuma nodokli), redakcijā, kas bija piemērojama brīdī, kad Dānijas Karaliste pievienojās Savienībai, tā 3. panta 1. punkta 1) apakšpunktā paredzēja, ka valsts un tās iestādes ir atbrīvotas no nodokļa. Šis atbrīvojums skāra arī *DR*, kas esot izmantojusi šo atbrīvojumu kopš tās izveidošanas. Prasītāja norāda, ka *TV2* izveidošanas laikā tika uzskatīts, ka būtu lietderīgi tai paredzēt tādu pašu režīmu un ka tā tika iekļauta to publisko organizāciju sarakstā, kurām ir piemērojams atbrīvojums no uzņēmumu ienākuma nodokļa. Prasītāja šajā ziņā atsaucas uz 1987. gada 14. janvāra likumprojektu Nr. 145, ar ko bija paredzēts grozīt *Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber*. No šī likumprojekta pamatojuma izrietot, ka ar to esot bijis paredzēts nostādīt *TV2* vienlīdzīgā situācijā ar *DR*, ciktāl tas attiecas uz nodokļu jomu.

253 Prasītāja tādējādi norāda, ka *TV2* netika piešķirta īpaša priekšrocība, kādu nebūtu saņēmuši citi līdzīgi uzņēmumi pirms Dānijas Karalistes pievienošanās Savienībai. Vienkārši attiecībā uz to ir tikusi ievērota iedibināta prakse, lai tai nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi. Līdz ar to atbrīvojums no nodokļa, ko saņēma *TV2*, ir jāuzskata par pastāvošu atbalstu.

254 Ņemot vērā šo argumentāciju, ir jānorāda, ka no apsvērumiem un iepriekš 238. punktā minētās judikatūras izriet, ka atbalsts, kas piešķirts atbalsta shēmas ietvaros, nevar tikt uzskatīts par pastāvošu attiecībā uz tā saņēmēju, kuram nebūtu bijušas tiesības to saņemt, ja netiktu veiktas izmaiņas attiecīgajā

shēmā. Tikai attiecībā uz uzņēmumiem, kas būtu varējuši saņemt atbalstu attiecīgās shēmas ietvaros pirms jebkādu izmaiņu veikšanas, rodas jautājums par to, vai iespējamais grozījums ietekmē sākotnējo shēmu tās visdziļākajā būtībā, kas būtu gadījums, kad šī shēma ir pārveidota par jaunu atbalstu, un vai veiktais grozījums ir jauns elements, kas ir skaidri atdalāms no sākotnējās shēmas, kas būtu gadījums, kad tikai šis jaunais elements ir jauns atbalsts.

255 Šajā gadījumā noteikti ir taisnība, ka tiesību norma, ar ko vispārēji un abstrakti tiek paredzēts valstisku veidojumu atbrīvojums no nodokļa, varētu būt tāda, kas ievieš atbalsta shēmu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 1. panta d) punktam. Tomēr nedz no prasītājas argumentācijas, nedz no lietas materiālu elementiem neizriet, ka brīdī, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums, Komisija ir bijusi informēta par šādu Dānijas tiesību normu, kas pieņemta pirms šīs dalībvalsts pievienošanās Savienībai un kas varētu būt piemērojama *TV2*.

256 Pretēji tam prasītāja pati norāda (skat. iepriekš 252. punktu), ka tās izveidošanas laikā "tika uzskatīts, ka būtu lietderīgi tai noteikt tādu pašu režīmu" nodokļu jomā kā to, kas bija paredzēts *DR*. Turklāt prasītāja atsaucas uz 1987. gada grozījumiem Dānijas atbilstošajos tiesību aktos, ar ko tā tika ierakstīta publisko organizāciju sarakstā, kas ir atbrīvotas no uzņēmumu ienākuma nodokļa. Tomēr, piemērojot iepriekš 254. punktā izklāstītos apsvērumus, kas ne tuvu nepierāda, ka prasītajai piešķirtais atbrīvojums no uzņēmumu ienākuma nodokļa bija pastāvošs atbalsts, šie apgalvojumi drīzāk apstiprina, ka runa bija par jaunu atbalstu, ciktāl prasītāja ir saņēmusi šo atbrīvojumu, tikai pamatojoties uz tiesību normu, kas pieņemta pēc Dānijas Karalistes pievienošanās Savienībai.

257 Prasītāja savā replikā norāda, ka "kopš tās izveidošanas brīža uz to attiecās valsts un tās iestāžu atbrīvojums [no nodokļa]" un ka līdz ar to būtu bijis "nelietderīgi ieviest īpašu atbrīvojumu" tās labā. Vēlāk veiktie atbilstošā 1987. gada likuma grozījumi bijuši "vienkārši radīti, lai darītu zināmu faktu, ka *DR* un *TV2* bija vienādā situācijā attiecībā uz nodokļu jomu".

258 Neatkarīgi no fakta, ka šie apgalvojumi šķiet daļēji pretrunīgi prasības pieteikumā minētajiem, ir jākonstatē, ka prasītāja nav apgalvojusi, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisijas rīcībā būtu bijuši elementi, kuriem tā būtu jānoved pie secinājuma, ka *TV2* piešķirtais atbrīvojums no uzņēmumu ienākuma nodokļa bija tikai pastāvošas atbalsta shēmas piemērošana. Pretēji tam prasītāja atzīst, "ka *TV2* prasības pieteikumā pirmo reizi informēja Komisiju par Dānijas valsts un tās iestāžu atbrīvojuma no uzņēmumu ienākuma nodokļa pastāvēšanu". Tomēr, ja nebūtu bijis šādu elementu un ņemot vērā faktu, ka šāds atbrīvojums nepārprotami pirmo reizi ir bijis paredzēts likumā, kas pieņemts 1987. gadā, nevarētu pārmest Komisijai kļūdas pieļaušanu, uzskatot to par jaunu atbalstu.

259 Papildus ir jākonstatē, ka elements, uz ko prasītāja sava argumenta, kurš iepriekš izklāstīts 257. punktā, atbalstam atsaucās Vispārējā tiesā (elements, kas, starp citu, netika paziņots Komisijai administratīvās procedūras laikā), nešķiet tāds, kas apstiprina apgalvojumu, saskaņā ar kuru likums, kas tika pieņemts 1987. gadā, lai prasītājai piešķirtu atbrīvojumu no nodokļa, apstiprinot pastāvošo tiesisko situāciju. Faktiski, atsaucoties uz tiesisko situāciju pirms piedāvāto grozījumu pieņemšanas, likumprojekta pamatojuma izklāsts, kas minēts iepriekš 252. punktā attiecībā uz *TV2* un *Fonds TV2* situāciju nodokļu jomā, atklāj turpmāko: "Visi iespējamie ienākumi, kas radušies no komercdarbības, tomēr ir apliekami ar nodokli." Tādējādi šķiet, ka grozījumu priekšlikuma autori uzskatīja, ka, ja netiktu veikti šādi grozījumi, *TV2* ieņēmumi no "komercdarbības" būtu apliekami ar nodokli. Citiem vārdiem sakot, šis izvilkums norāda, ka runa nebija par tiešu apstiprinājumu jau pastāvošai tiesiskajai situācijai, bet par atbrīvojuma no nodokļa ieviešanu prasītājas labā, kas tai nebija bijis iepriekš.

260 No iepriekš minēto apsvērumu kopuma izriet, ka otrais pamats arī nav pamatots, ciktāl tas attiecas uz prasītājas atbrīvojuma no uzņēmumu ienākuma nodokļa kvalificēšanu par jaunu atbalstu.

261 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kopumā.

262 No iepriekš minēto apsvērumu kopuma izriet, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl Komisija ir uzskatījusi par valsts atbalstu 1995. un 1996. gada ieņēmumus no reklāmas, kas ar *Fonds TV2* starpniecību tika pārskaitīti *TV2*, un prasība pārējā daļā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

263 Atbilstoši Vispārējās Tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši šī panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spiedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tomēr Vispārējā tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.

264 Šajā gadījumā gan prasītājai, gan Komisijai spiedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, ciktāl Vispārējā tiesa daļēji atceļ apstrīdēto lēmumu un prasību pārējā daļā noraida. Tā kā prasītāja nav prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, bet Komisija ir prasījusi piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, prasītājai ir jāpiespriež segt visus savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzināt trīs ceturtdaļas no Komisijas tiesāšanās izdevumiem. Vienu ceturtdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem Komisija sedz pati.

265 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Dānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati. Turklāt, tā kā *Viasat* nav formāli prasījusi piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas saistīti ar iestāšanos lietā, ir jāpiespriež tai pašai segt savus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2011. gada 20. aprīļa Lēmumu 2011/839/ES par Dānijas īstenotajiem pasākumiem (C 2/03) attiecībā uz *TV2/Danmark*, ciktāl Komisija par valsts atbalstu uzskatīja 1995. un 1996. gada ieņēmumus no reklāmas, kas ar *Fonds TV2* starpniecību tika pārskaitīti *TV2/Danmark*;

2) prasību pārējā daļā noraidīt;

***3) TV2/Danmark A/S* sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina trīs ceturtdaļas no Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumiem;**

4) Komisija sedz vienu ceturtdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem pati;

5) Dānijas Karaliste un *Viasat Broadcasting UK Ltd* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Gratsias Forwood Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 24. septembrī.

[Paraksti]